

DE STER

Nr. 8 • Augustus 1970 • 70e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN DELBERT L. STAPLEY
lid van de Raad der Twaalfen

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nummer 8 · Augustus 1970
70e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Toen men een wijs man eens vroeg drie hoofdpunten op te sommen die grote leraars van alle tijden in hun leven tot voorbeeld hebben gestrekt en ook voor nieuwe leraars als leidraad kunnen dienen, zei hij: „Ten eerste: onderwijs door uw voorbeeld. Ten tweede: onderwijs door uw voorbeeld, Ten derde: onderwijs door uw voorbeeld.”

Jezus Christus, onze Verlosser, is het grootste voorbeeld dat de wereld ooit heeft gekend, en Zijn leringen houden door de eeuwen heen stand, omdat de door Hem gegeven voorschriften werden bekrachtigd door het voorbeeld van Zijn eigen leven.

In mijn hart ben ik er ten volle van overtuigd dat er meer aandacht moet worden geschonken aan het waarmaken van de beginselen, normen en idealen van het Evangelie door in ons persoonlijk leven een voorbeeld te geven, dat volgelingen van Christus waardig is. Alleen dan zullen in de zedelijk en geestelijk in verval gerakende tegenwoordige wereld waarheid en gerechtigheid zegevieren. Wij mogen het ons niet veroorloven af te wijken van de hechte verankering van ons geloof, en al struikelend een verkeerde weg te bewandelen, die ons leven alleen ten verderve leiden kan.

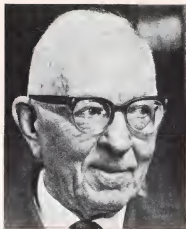
De wereld heeft behoefte aan meer mannen en vrouwen van degelijk moreel en godsdienstig karakter, die stevig in hun schoenen staan en onwrikbaar zijn in het onderhouden van Gods geboden en levende voorbeelden van waarheid en gerechtigheid.

De macht van het voorbeeld spreidt haar kracht daar ten toon waar mannen en vrouwen het Evangelie naleven. Bij dergelijke mensen straalt het licht van het heerlijke Evangelie van Jezus Christus van hun gelaat af, als een lichtbaken, waardoor anderen worden aangetrokken tot het pad der deugd. O

INHOUD

Want aldus zal Mijn Kerk worden genoemd. Door president Joseph Fielding Smith . . .	227
De boodschap. Door Dr. Dwane J. Sykes	229
De bereidwillige hulp van de diakenen. Door Dorothy O. Rea	230
Joseph Fielding Smith: Onze nieuwe president. Door Bruce R. McConkie	232
Jessie Evans Smith, de vrouw van een profeet. Door Eleanor Knowles	234
Door de gave en de macht Gods. Door Eldon L. Haag	237
Bij volmacht gedoopt. Door Malcolm S. Jeppsen	239
Gedachten van de pasgeordende diaken. Door Steve Barrett	241
Het heden is hier. Door Thomas Lee Monson	242
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over succes	244
Kom, volg mij na! Door Robert A. Baird	246
Mijn juk is zacht en Mijn last is licht. Door Alice C. Smith	248
De spookfamilie. Door Joanne B. Doxey	250
De kleine STER: Een jongen wist het. Door Lucile C. Reading	57
Een verjaardag komt soms al vroeg. Door Dolores Lunt Day	59

BIJ DE VOORPLAAT: afgelopen april was het 150 jaar geleden dat de jonge Joseph Smith zijn eerste visioen kreeg. De verklaring van Jacobus — „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere . . .” — deed de 14-jarige knaap vol vertrouwen in gebed gaan om te vragen welke van al deze secten de ware was. Het hier afgebeelde schilderij van Ken Riley wordt over de hele wereld in de bezoekerscentra gebruikt.

Want aldus zal Mijn kerk worden genoemd

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

De zesde april van dit jaar was de 140ste verjaardag van de oprichting van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in deze bedeling van de volheid der tijden.

Vaak vragen de mensen waarom de leden van de Kerk „heiligen“ worden genoemd. Heiligen der laatste dagen behoren datgene te zijn wat in hun naam besloten ligt. Zij moeten vrij van zonde leven; hun leven moet strikt in overeenstemming zijn met de beginselen van het Evangelie. Zij moeten leven „bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.“ (Mt. 4:4; zie ook Deut. 8:3.) Zo luidt voor hen het gebod.

Door de titel „heiligen“ te aanvaarden, geven zij echter geen blijk van aanmatiging, onbescheidenheid of eigengerechtigheid. Zij hebben die naam immers niet gekozen, maar deze werd hun op goddelijk bevel verleend. De Heer Zelf heeft gezegd: „Want aldus zal Mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk ‚De Kerk van Jezus Christus

van de Heiligen der Laatste Dagen.‘ ” Opdat de leden naar behoren doordrongen zouden zijn van het gewicht van deze titel, liet Hij er deze vermaning op volgen. „Voorwaar zeg Ik tot u allen: Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn.“ (L. & V. 115:4 en 5.)

Door deze titel op zich te nemen, volgen de heiligen der laatste dagen de gewoonte die in vroeger tijden altijd onder het volk van God op aarde heeft geheerst. Ook in de dagen van Petrus en Paulus werden de leden van de Kerk heiligen genoemd. „En het geschiedde, als Petrus alom doortrok, dat hij ook afkwam tot de heiligen, die te Lydda woonden.“ (Hand. 9:32.) Paulus schreef: „Allen, die te Rome zijt, geliefden Gods, en geroepen heiligen, genade zij u, en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.“ (Rom. 1:7.) Het is dus duidelijk dat de leden van de tegenwoordige Kerk zich houden aan de gewoonte uit vroeger tijden; zij zijn immers in deze laatste dagen op bevel geroepen „heiligen“ te

zijn, leden van de Kerk van Jezus Christus. Honderdveertig jaren! Zoals u weet, ben ik jarenlang betrokken geweest bij het bijhouden van de geschiedenis der Kerk. Het is ontroerend de verslagen na te lezen over het nederige begin van deze Kerk. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd georganiseerd in de Verenigde Staten, en wel op 6 april 1830, ten huize van Peter Whitmer sr. te Fayette (Seneca County) in de staat New York, met zes leden, te weten: Joseph Smith jr., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer jr., Samuel H. Smith en David Whitmer. Deze zes leden, die al eerder waren gedoopt, werden op de dag van de organisatie nogmaals gedoopt.

„Na de vergadering met een plechtig gebed tot onze hemelse Vader te hebben geopend,” schreef de profeet Joseph Smith, „gingen wij ertoe over, volgens een eerder ontvangen gebod onze broeders te vragen of zij ons in zaken betreffende het Koninkrijk van God als hun leraren aanvaardden, en of zij ermee instemden dat wij zouden overgaan tot het organiseren van een Kerk, overeenkomstig het genoemde gebod, dat wij hadden ontvangen. Met deze verschillende voorstellen gingen zij eenparig akkoord. Vervolgens legde ik Oliver Cowdery de handen op en ordende hem tot ouderling in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarop hij ook mij ordende tot het ambt van ouderling der genoemde Kerk. Toen namen wij brood, zeggenden het en braken het met hen; ook wijn, zeggenden deze en dronken ze met hen. Daarna legden wij elk der aanwezige leden van de Kerk de handen op, opdat zij de gave van de Heilige Geest mochten ontvangen en worden bevestigd als leden van de Kerk van Christus. De Heilige Geest werd in hoge mate over ons uitgestort — sommigen profeteerden, terwijl wij allen de Heer prezen en ons buitengewoon verheugden . . .” (Documentary History of the Church, deel 1, pag. 77-78.)

Diezelfde dag ontving de Profeet een openbaring, waarin hem werd geboden verslagen bij te houden. In deze openbaring werd ook bekendgemaakt dat Joseph Smith jr., een ziener, vertaler, profeet en apostel van Jezus Christus en ouderling van de Kerk zou worden genoemd. (L. & V. 21.)

Ongeveer drie maanden later, op 9 juni 1830, werd de eerste conferentie van de Kerk in Fayette gehouden. De daar aanwezige ambtenaren waren Joseph Smith jr., Oliver Cowdery, David Whitmer, Peter Whitmer en Ziba Peterson, die allen het ambt van ouderling in de Kerk bekleedden. In deze conferentie werd Samuel H. Smith tot ouderling geordend; tot priester geordend werden Joseph Smith sr., Hyrum Smith en Martin Harris, en tot leraar Hyrum Page en

Christian Whitmer. Aan het slot van deze conferentie waren er in de Kerk zeven geordende ouderlingen, met inbegrip van Joseph Smith en Oliver Cowdery, drie priesters en twee leraars. Het totale ledental van de Kerk bedroeg toen 27.

Oliver Cowdery werd aangesteld om de verslagen van de Kerk en de notulen van de conferentie bij te houden tot aan de volgende conferentie, die werd gehouden op 26 sept. 1830. Daar werd bekendgemaakt dat het ledental was gegroeid tot 62.

Daarna werd David Whitmer aangesteld om de kerkelijke verslagen tot aan de derde conferentie bij te houden. Deze werd op 2 januari 1831 te Seneca gehouden.

Toen verhuisde de Kerk naar Kirtland (Ohio), waar in juni 1831 een conferentie werd bijeengeroepen. Daar werden de eerste hogepriesters van deze bedeling geordend. In deze conferentie koos Edward Partridge, die tevoren was geroepen tot het ambt van bisschop, John Corrill en Isaac Morley als zijn raadgevers of assistenten. Deze drie broeders vormden de eerste bisschop van de Kerk.

De Profeet werd in een op 25 januari 1832 te Amherst (Ohio) gehouden conferentie gesteund in zijn roeping als president van de hogepriesterschap en als zodanig geordend. Op 18 maart 1833 werd het Eerste Presidentschap van de Kerk georganiseerd, met Joseph Smith als president, en Sidney Rigdon en Frederick G. Williams als raadgevers.

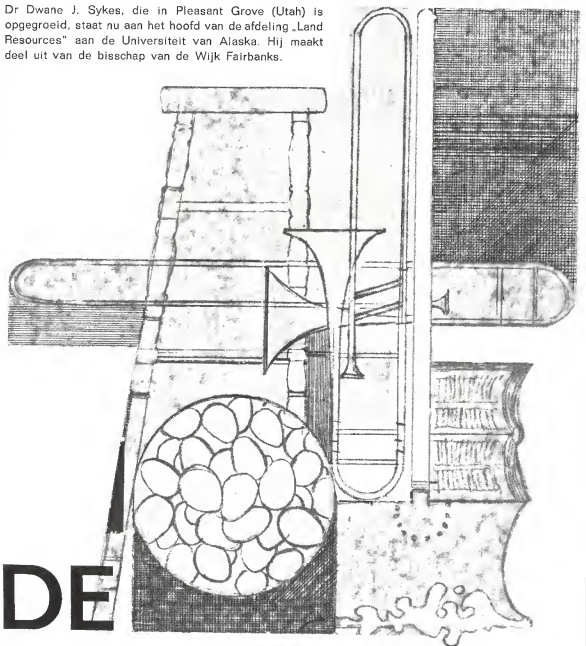
Joseph Smith sr. werd op 18 december 1833 als patriarch geroepen en geordend.

De eerste apostelen en raden van zeventig in deze bedeling werden in februari 1835 te Kirtland geordend, na de terugkeer uit het kamp van Zion. De apostelen werden op 14 februari 1835 door de drie getuigen van het Boek van Mormon door middel van openbaring gekozen en geordend; twee weken later werden de eerste raden van zeventig geordend.

Sedert die beginperiode is het ledental van de Kerk snel toegenomen, ondanks de beproevingen en ontberingen die de Kerk als geheel en de leden afzonderlijk te verduren kregen.

Tot alle leden van de Kerk over de hele wereld zou ik willen zeggen dat deze Kerk een haar van Godswege opgedragen zending heeft te volbrengen onder leiding van Jezus Christus, onze Heiland, en dat Zijn voornemens dienaangaande door niets zullen worden weerhouden. De Kerk zal de bedoelingen van onze Vader in de hemel vervullen. Ik hoop dat de heiligen, waar ook ter wereld, de Heer dagelijks zullen danken dat zij lid mogen zijn van Zijn Kerk, en voor de zending van de profeet Joseph Smith, die het Evangelie heeft hersteld ter wille van onze blijdschap en ons geluk. ○

Dr. Dwane J. Sykes, die in Pleasant Grove (Utah) is opgevoerd, staat nu aan het hoofd van de afdeling „Land Resources“ aan de Universiteit van Alaska. Hij maakt deel uit van de bisschop van de Wijk Fairbanks.

DE BOODSCHAP

DOOR DR. DWANE J. SYKES

Het gebeurde jaren geleden in een klein provinciestadje dat broeder Beck mij op een avond in februari voor het eerst kwam ophalen.

Ik was toen 14 jaar en pas aangesteld als zijn jongere metgezel bij het huisonderwijs, of het huisbezoek, zoals wij het destijds noemden.

Het verraste mij dat wij het eerst stilstonden voor het bakstenen woonhuis van de heer Weeks. Jarenlang was ik op weg naar school daar voorbij gelopen, maar nooit had ik geweten dat de oude heer Weeks of zijn vrouw een van beiden mormoon waren. Ik had ze nog nooit in de kerk gezien. Wij liepen langs de grote veranda aan de voorzijde om naar de zijkant van het huis en beklommen het smalle trapje van cement om aan te kloppen aan de achterdeur.

„Goedenavond, mevrouw Weeks. Hebt u een ogenblikje voor uw huisbezoekers?“

Wij gingen in de keuken zitten, waar zij ons de twee keukenstoelen aanboden. Bij volgende bezoeken zaten wij altijd in de keuken. De heer Weeks zat dan op een grote houten kruk en zijn vrouw ging altijd op een bank zitten, nadat ze eerst een grote van draad gevlochten mand met verse eieren op de vloer had gezet. Er stond altijd een mand met eieren op die bank.

Die eerste avond informeerde broeder Beck meteen naar de huidige prijs van de eieren en gedurende een kwartier of zo spraken we over de verschillende aspecten van eieren en pluimvee, alvorens afscheid te nemen. Wij praatte met de Weeks altijd over eieren.

Soms ging het over de prijs en soms over de manier waarop bruine eieren veelvuldiger schenen voor te komen. Soms hadden we het over de kippen, of over het repareren van de kippenhokken, of wanneer de ruitijd zou beginnen. De Weeks schenen met onze bezoeken te zijn ingenomen. Broeder Beck stelde nooit voor dat wij een gebed zouden uitspreken. Eigenlijk brachten we de Kerk maar zelden ter sprake, misschien op een vluchtige vermelding na van de uitdrukking „uw huisbezoekers“ bij onze komst.

Enmaal zei ik tegen broeder Beck: „We praten daar altijd over eieren. U bent hoofd van een school, maar u schijnt toch verbaasd veel van eieren af te weten. Bent u zelf zo bijzonder geïnteresseerd in eieren?“

„Nee, niet bepaald,“ antwoordde hij glimlachend, „maar de Weeks wel.“

Onze tweede pleisterplaats op mijn eerste rondgang als huisonderwijzer was de woning van de familie Clark. Broeder Clark zat in de hoge raad. Nauwelijks waren we gaan zitten of broeder Beck stak van wal met een korte samenvatting van twee minuten van de huisbezoekboodschap voor die maand, waarna hij en broeder Clark over en weer op de les slande schriftuurplaatsen en leerstellingen begonnen aan te halen. Bijna als in een duel schakelden zij over van de bergrede naar de Leer en Verbonden, naar de geschiedenis der Kerk, de Openbaringen van Johannes en de priester-schaples van de vorige zondag, en vielen dan weer terug op de bergrede. Ik zat erbij en keek toe hoe ze elkaar spelenderwijs over en weer met teksten uit de Schriften bekogelden, terwijl ik mijn hoofd van de een naar de ander wendde, alsof ik naar een tenniswedstrijd zat te kijken. Na een half uur liet broeder Beck een briefje achter met aantekeningen over de les voor de volgende maand, wij deden een gebed en namen afscheid. Zo ging het bij Clark thuis telkens van maand tot maand.

Op die eerste bezoekronde reden wij vervolgens voorbij het aardige kleine huisje van de oude mevrouw Davis. De kale bomen en het verwarde struikgewas waardoor het dicht werd omsloten smolten als het ware samen met het oude, vervelozte houten huisje.

Zonder een woord te zeggen maakte broeder Beck de koffer van zijn auto open en haalde een sneeuwschep tevoorschijn. Nieuwsgierig liep ik hem achterna, terwijl hij de sneeuw begon weg te ruimen van het pad naar de woning, waarbij hij luidruchtig over de stenen schraapte. Hoewel de sneeuw al dagen oud was, bemerkte ik dat vóór onze komst het besneeuwde pad nog maar door een of twee voetsporen was betreden. Met een half oog ontwaarde ik beweging achter de ouderwetse kanten gordijnen voor het venster. Er gluurde een gezicht naar buiten, dat ons achterdochtig gadesloeg. Broeder Beck bonsde luid op de deur. Geen reactie. Hij klopte nogmaals aan. Langzaam ging de deur nu een paar centimeter open en de ogen van een klein, grijssharig dametje tuurden over de randen van een stalen bril.

„Zuster Davis, ik zou graag willen dat u kennismaakte met mijn nieuwe collega, broeder Sykes. Het is een zoon van LaMar.” zei broeder Beck op luide, opgewekte toon door de gazen tussendeur heen.

Er kwam een zacht gemompel als antwoord. Ik trok de tussendeur op een kiertje open en stak behoedzaam mijn hand uit voor een korte, slappe handdruk.

Broeder Beck had zich al omgedraaid en was halverwege het pad afgelopen, terwijl hij de sneeuw van zijn schop afstampte, toen hij achterom riep: „Tot de volgende maand dan. En, zuster Davis, laat de sneeuw zich niet zo op uw pad ophopen. Geeft u ons een van allen even een seintje en wij zorgen er wel voor.”

Toen we in de auto wegreden, vroeg ik: „Was dat ook een huisbezoek?”

„Jazeker. Dat was het enige contact dat zuster Davis met de Kerk heeft, of trouwens ook met de buitenwereld. De eerste paar maanden dat ik daar aan de deur begon te komen, deed ze zelfs niet open. Ik heb het nog steeds niet zo ver gebracht dat ik binnen mag komen, maar als je goed onder die misnoegde rimpels hebt gekeken, heb je gezien dat ons bezoek haar in werkelijkheid deed blozen. Ze zou zich verschrikkelijk teleurgesteld voelen als we niet elke maand even langs kwamen om haar goeiedag te zeggen door die donkere deuropening heen.” Wij stelden haar niet teleur.

Ons laatste bezoek op die eerste avond gold het jonge gezin Johnson. Al zag hij het gezin altijd in de zondagsschool, toch informeerde broeder Beck nu hoe ze het maakten, naar de gezondheid van de twee jongens en hoe het ging met broeder Johnsons werk. Iedereen nam vrolijk deel aan een bespreking van de maandelijks boodschap, ook de nieuwe jongste metgezel.

Nadat hij had vernomen dat broeder Johnson trombone had gespeeld toen hij op de middelbare school was, bracht broeder Beck bij een later bezoek bij wijze van verrassing zijn trombone mee, daar hij ook eenmaal in een plaatselijke band trombonespeler was geweest, en zij beiden hadden veel plezier met blazen en toeteren op hun nu weinig gebruikte instrumenten. Gedurende die jaren was ik de gelukkige metgezel van een leraar die een boodschap had en wist hoe hij deze moest brengen. Op een bepaalde, aan ieders eigen karakter aangepaste wijze, luidde de boodschap van broeder Beck zo: „Wij geven iets om u. Wij geven heel veel om u — in elk opzicht waarin u ons dit wilt toestaan. Waarom? U bent voor ons van belang. Daarom juist bekommen wij ons om u.”

ledere bisschop is aangewezen op. . .

de bereidwillige hulp van de diakenen

DOOR DOROTHY O. REA

Samen met mijn zusters kreeg ik voor heterst ons nieuwe pasgeboren broertje te zien. Daar er in ons gezin meer meisjes dan jongens waren, deden wij ons best hem het gevoel te geven dat hij echt welkom was.

Eén van de zussen, die meende dat wij hem misschien zouden bederven door zoveel aardigs te zeggen, zei: „De enige narigheid met een jongen is dat moeder er in de keuken niet veel hulp aan zal hebben als wij meisjes allemaal getrouwd zijn.”

Pappa lachte een beetje en zei: „Ja, maar in het huis van zijn Vader zal hij wel een reusachtige hulp zijn.”

Wij wisten toen niet precies wat pappa bedoelde, maar toen ons broertje zijn twaalfde verjaardag achter de rug had, wisten wij wel wat hij had bedoeld. Wij gingen toen met ons hele gezin naar de zondagsschool en onze broer diende het avondmaal rond. Ons hart was vervuld van dankbaarheid terwijl wij van het brood en het water namen en onze geloften aan onze hemelse Vader hernieuwden. Wij wisten dat onze broer nu een „hulp in het huis van zijn Vader” was, zoals pappa lang geleden had gezegd.

Wanneer een mormoonse jongen 12 jaar oud is, gebeuren er fijne dingen voor hem. Dan is hij klaar om lid van de OOV te worden en zich aan te sluiten bij een padvindingsafdeling, en bovenal is hij dan gereed om tot diaken te worden geordend, mits hij zich daarop goed heeft voorbereid. Als diaken is hij bereid mee te helpen bij het werk van de Heer door het avondmaal rond te dienen, vastengaven in te zamelen, boodschappen over te brengen voor de bisschop en diensten te verlenen waar dat nodig is. Daarmee bereidt hij zich dan voor op hogere ambten in het priesterschap.

Kleine kinderen letten op de diakenen terwijl zij bezig zijn met het werk van de Heer. Zo leren ze dat ook zij anderen

van dienst kunnen zijn. Zoals op die dag toen ik bezig was het hout voor de haard op te bergen. Terwijl ik liep te slepen met die zware blokken dennehout kwam Dale Pope, een buurjongetje, de straat in gehold.

„Die blokken zijn toch veel te zwaar voor jou. Laat mij eens helpen,“ zei hij.

Hieruit bleek duidelijk dat Dale naar de diakenen had gekeken en ook al begon te leren anderen behulpzaam te zijn. Nu is Dale diaken. Hij is secretaris van zijn quorum en zegt:

„Ik denk dat de reden waarom ik er wat aan heb diaken te zijn is dat ik nu een eigen getuigenis begin te krijgen. Het is niet voldoende om alleen maar anderen te horen zeggen dat dit of dat waar is. Dat moet je voor jezelf leren.

„In onze vergaderingen met de diakenen bespreken wij de dingen met onze leider en met elkaar. Wij komen ertoe te vragen WAAROM? Tenslotte was Jezus pas twaalf toen Hij de wijze mannen van Zijn tijd aan het ondervragen was. Wij willen ook graag praten en vragen stellen als wij met wijze mannen van onze tijd samenzijn.

„Joseph Smith was niet veel ouder dan ik toen hij aan God vroeg hem de waarheid te leren kennen. Omdat hij trouw is geweest, hebben wij deze Kerk, waar jongens kunnen helpen bij het werk van de Heer.”

Ned Bushnell, een van Dale's vriendjes, is ook diaken. Hij zei: „Ik ben blij dat ik het priesterschap mag dragen. Het gaf mij zo'n fijn gevoel toen mijn vader me doopte en toen hij me tot diaken ordende.

„Ik kreeg ook zo'n prettig gevoel die keer toen ik mijn onderhoud met de bisschop had, toen ik 12 was geworden. Hij weet heel wat over geloof en gebed en tiende betalen en anderen helpen. Zo kom je te weten dat mensen buiten je eigen familiekring het belangrijk vinden of je goed doet of kwaad.

„Als wij anderen helpen, wordt ons eigen leven daardoor beter. Door anderen van dienst te zijn kunnen wij onze persoonlijke onderscheidingen verdienen. Onze ring bezit een boerderij, waar fruit gekweekt wordt. Wanneer de bisschop zegt dat ze daar hulp nodig hebben, kunnen we vruchten gaan plukken of de grond rondom de bomen gaan ompsitten om ze te beschermen tegen muizen. Dit is prettig, omdat wij elkaar dan kunnen helpen met ladders, emmers en manden. Zo kunnen wij onze wijk en ring helpen. Wij helpen de mensen die het fruit nodig hebben.”

Brad Oakley, de president van een quorum diakenen, heeft ons verteld: „Wij kunnen ook mensen helpen die geen lid van onze Kerk zijn. Nog niet zo lang geleden gingen we in de buurt van ons kerkgebouw overal aanbellen. Dan zeiden we tegen deze buurtbewoners dat wij diake-

nen en padvindsters waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij boden aan boodschappen voor hen te doen, grasperken te maaien of wat dan ook te doen wat er bij hen gedaan moest worden. De mensen waren blij en verrast. Nu zijn het onze vrienden.”

In een bepaald quorum hebben de jongens plezier in hun taken. Hun stad bezit vele heuvels waarop huizen zijn gebouwd. In de kersttijd werden er eens vijf huizen in de wijk die op een heuvel stonden speciaal versierd, zodat leden en niet-leden van de Kerk naar die prachtige versieringen konden komen kijken en taarten, lekkers en geschenken konden kopen die door de ZHV waren gemaakt. Duizenden auto's reden de smalle wegen op om deze vijf huizen te bezoeken. Als ze daar aankwamen, waren er diakenen aanwezig die de bezoekers vertelden waar zij hun auto's veilig konden parkeren. Ze deden dienst als portiers die inlichtingen en aanwezigingen verschaffen, waarmee zij de mensen zich thuis deden voelen.

„Dit is een avond die we nooit zullen vergeten,“ deelde een diaken ons bij ons vertrek mede.

Deze diakenen denken ook aan diegenen in hun wijk die ziek zijn en niet naar de zondagsschool of de avondmaalsvergadering kunnen gaan. Eenmaal per maand bewijzen zij deze leden een bijzondere dienst. Dan gaat er een diaken en een priester naar de woning van zo'n lid, ze bereiden daar het avondmaal en bedienen het hun, zodat ook die leden dan in de gelegenheid zijn hun verbonden te hernieuwen.

Claron Oakley, de vader van Brad, merkte als bisschop van die wijk op: „Iedere bisschop is aangewezen op de bereidwillige hulp die hij van de diakenen krijgt. Het werk van deze fijne jongelui, die eenmaal onze zendingen en leiders zullen worden, komt heel de Kerk ten goede.” ○

Joseph Fielding Smith:

Door de voorzienigheid van de Heer worden er telkens weer, al naar de behoeften van het ogenblik, leiders verwekt om Zijn Kerk naar haar bestemming te leiden.

De mannen die tot nu toe in Israël hebben gepreseed bezaten stuk voor stuk de speciale gaven en bekwaamheden waaraan ten tijde van hun bediening behoefte bestond.

Met de roeping van president Joseph Fielding Smith om de weg der profeten te bewandelen volgt men het patroon van het verleden. Nu zal zijn stem die woorden uitspreken en die boodschap overbrengen die de Heer voor Zijn volk heeft bestemd in dit uur van beproeving en beroering in een met zonde beladen wereld.

President David O. McKay, een machtige pilaar van geestkracht, een majestueus leider van mensen, een profeet met weergalozes bestuurstalenten, nam de teugels van het presidentschap in handen om het zendingswerk uit te breiden, de tempels te vermenigvuldigen, de organisatie van de Kerk te coördineren en te perfectioneren en haar aanzien in binnen- en buitenland te verbeteren.

President George Albert Smith, een apostel der liefde, een zachtmoedig en minzaam man, kwam naar voren om de Kerk met liefde te vervullen, een geest van vrede en harmonie te ademen en de grondslag te leggen voor die vooruitgang en toename die in het verschiep lag.

Zo kan men teruggaan tot Joseph Smith, van wie God Zelf heeft gezegd: "... gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam." (L. & V. 21:5), en aan wie de Godheid bekendmaakte: "... dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen." (L. & V. 5:10.)

Hoe is het nu met president Joseph Fielding Smith gesteld? Waarom heeft de Heer juist hem gekozen als president van de Kerk? Waarom worden de bijna ongelofelijke lasten van het Koninkrijk op 93-jarige leeftijd nog op de schouders van deze stille, teruggetrokken man gelegd? Waarom heeft de Heer hem toegevoegd aan dat uitgelezen gezelschap broeders wier zending het is om — ieder op zijn eigen wijze en voor de hem toegewezen tijd — op te treden als de woordvoerder van de Godheid onder de mensen?

Wij kunnen aan het begin het einde niet zien en evenmin weten wij wat de Heer allemaal voor Zijn volk en voor de wereld heeft weggelegd, maar voor hen die Zijn hand in alles kunnen herkennen en begrijpen hoe Hij met sterfelijke mensen handelt, zijn enkele dingen wel duidelijk.

Onze nieuwe president is een leerstellig onderwijzer, een theoloog, een schriftgeleerde, een prediker der gerechtigheid in de volle en ware zin van het woord. Hij heeft al

DOOR OUDERLING BRUCE R. MCCONKIE
van de Eerste Raad van Zeventig

Onze nieuwe president

zestig jaar lang een waarschuwend stem verheven in de ringen en zendingen, in binnen- en buitenland, tot de heiligen en de wereld.

Er zijn miljoenen woorden uit zijn pen gevloeid, verklarend, uitleggend, vermanend, in de geest en op de wijze van de profeten van ouds. Slechts weinig leerstellende boeken zijn in zo brede kring bestudeerd als zijn *Way to Perfection* (de weg tot volmaking) en er is geen verhandeling over de geschiedenis der Kerk zo algemeen gelezen als zijn „*Essentials in Church History*” (de hoofdzaken der kerkgeschiedenis.)

Tot de getrouwe heiligen heeft zijn stem gesproken van heerlijkheid en eer, van vrede in deze wereld en van eeuwig leven in de toekomstige wereld.

Tot de verdrietigen en terneergeslagenen heeft hij een stem laten klinken van vertroosting, vrede en hoop. Hij heeft hun toegeroepen de Heer te gedenken, zich te verheugen in Zijn verlossingswerk en uit te zien naar een betere wereld, een wereld zonder smart.

De verloren en dwalende schapen heeft hij toegeroepen terug te keren tot de kudde, opnieuw de beschermende zorg van de Goede Herder te zoeken en vanuit de woestijnen van twijfel weer in groene weiden te komen grazen.

Tot de waarheidzoekenden onder alle sekten, partijen en religieuze groeperingen heeft hij een pleidooi gericht om de Heer te zoeken terwijl Hij te vinden is, tot Christus te komen, het Evangelie te aanvaarden en blijdschap en zaligheid te vinden met de heiligen.

Tot de opstandigen en goddelozen heeft zijn stem — evenals die van Nephi — geklonken: Bekeert u en verzaak uw zonden, opdat gij niet omkomt.

Om met macht te kunnen prediken, met wijsheid te kunnen onderwijzen en met inspiratie te kunnen schrijven, heeft onze nieuwe president de standaardwerken wel goed moeten bestuderen. Dag en nacht heeft hij de woorden der profeten overwogen en overpeinsd en contact gezocht met dezelfde Geest waardoor zij in staat werden gesteld de zin en de wil des Heren neer te schrijven en uit te spreken. Van bijzondere betekenis is het feit dat de studie en het onderwijs van president Smith zich heeft beperkt tot de fundamentele, betrouwbare, schriftuurlijke leerstellingen. Bepiegelingen over de mysteriën hebben hem altijd weinig geïnteresseerd.

Het leven van president Joseph Fielding Smith is echter niet alleen een bestaan van leren en onderwijzen geweest. Zijn studie en geleerdheid in het Evangelie zijn bekrond met goede werken en met een levenswijze in overeenstemming met de wetten van het Evangelie. Niemand weet hoeveel hongeringen hij heeft gevoed, hoeveel naakten ge-

kleet, hoeveel zendingen onderhouden en evenmin hoeveel zieken hij heeft genezen.

Zou het nu zo kunnen zijn dat heel dit voorbeeldige verleden bestemd is om aan de Kerk te worden voorgehouden als de weg die wij allen moeten volgen in de gevaarvolle dagen die vóór ons liggen?

Veranderende tijden vereisen verleggingen van het accent en wijzigingen in de aard van de leiding. De Kerk wordt momenteel voortgestuwd op een vloedgolf van vooruitgang en uitbreiding. Dit zal ongetwijfeld voortduren. Thans wordt hieraan echter de getuigende stem van president Smith toegevoegd. Slaan wij de plank mis als wij hieruit concluderen dat hetgeen de Kerk in dit uur nodig heeft een periode is van oprissing van onze kennis van het Evangelie, een tijdperk waarin die waarheden welke ons van de wereld onderscheiden opnieuw bekrachtigd zullen worden?

Staan wij thans aan het begin van een sabbatperiode van bestudering van het Evangelie en geestelijke beschaving onder leiding van een nieuwe president, wiens gehele bediening hem bekwaam heeft gemaakt om die bijzondere voorlichting te geven die wij nu behoeven?

Zullen wij nogmaals de belofte in vervulling zien gaan dat het zwakke der wereld met macht zal worden bekleed en dat de Heer Zelf hun lendenen zal omgorden en hen waardig voor Hem zal doen strijden?

Wordt er thans van ons gevraagd de kenmerkende waarheden van de herstelling opnieuw in ere te herstellen, het geopenbaarde woord te overwegen en te overpeinzen, te leven zoals het heiligen betaamt en de boodschap van verlossing en zaligheid uit te dragen aan de kinderen van onze Vader overal ter wereld?

De bedoelingen van de Heer met de reorganisatie van het Eerste Presidentschap schijnen althans ten dele duidelijk. Wat Zijn oogmerken en voornemens echter ook mogen zijn, bepaalde dingen weten wij met volstrekte zekerheid, nl.: Wij zijn betrokken bij het werk van de Heer, dit is Zijn Koninkrijk, en Hij zal het doen zegevieren.

De Kerk zal blijven groeien, bekeringen zullen zich vermenigvuldigen, het leven van de heiligen zal worden vervolmaakt en de Heer zal Zijn beloofde gemeenschap der heiligen hebben om Hem tegemoet te gaan wanneer Hij terugkomt.

Dit alles — en nog veel meer — zal voortgang vinden onder de leiding van president Joseph Fielding Smith geleurende de periode waarin hij is gekozen om in Israël te presiden. ○

Als vrouwen hun echtgenoten vriendelijk zouden bejegenen, hun steun zouden geven en niet zouden moppen, dan zouden zij een gelukkiger leven hebben en hun mannen ook." Deze woorden van Jessie Evans Smith zijn tekenend voor haar eigen huwelijk met president Joseph Fielding Smith, een huwelijk dat stevig is gefundeerd op liefde, respect, gemeenschappelijke belangen en hechte kameraadschap. Bewoners van Salt Lake City die 's morgens vroeg opstaan zijn volgens zeggen wel eens een beetje getroffen bij het zien van een demonstratie van die liefde en wederzijdse attentie: Iedere morgen,

als president Smith hun flatwoning verlaat, die slechts één straat verwijderd ligt van het gebouw waarin het hoofdkantoor van de Kerk is gevestigd, en de drukke State Street oversteeft, staat zuster Smith op hun balkon totdat hij veilig de overkant heeft bereikt en zich omdraait om naar haar te wuiven.

„Een vriendelijker man heeft er nog nooit geleefd, en ook geen attenter mens,” verklaart ze.

Het leven is wel een tikje jachtiger geworden en de verantwoordelijkheden wegen zwaarder voor president en zuster Smith sinds 23 januari jl., toen hij werd benoemd tot de tiende

president van de Kerk, maar zuster Smith is vastbesloten hun in de grond van de zaak eenvoudige levenswijze niet te veranderen. Bij het verlaten van zijn kantoor keert president Smith 's avonds terug naar een geriefelijk, maar onopvallend ingericht tehuis, vol herinneringen aan hun vele reizen over de hele wereld, foto's en geschilderde portretten van familieleden, goed gevulde boekenplanken en proeven van zuster Smiths vaardige bedrevenheid in naaldkantwerk, kortom, een woning waarin men zich onmiddellijk „thuis” voelt.

Jessie Evans en Joseph Fielding Smith hebben elkaar, naar zij zich herinnert,

Jessie Evans Smith, de vrouw van een profeet

„hun hele leven al“ gekend. „Wij zijn in dezelfde wijk geboren, en toen ik een jong meisje was, was hij een van onze ‚blokkonderwijzers‘.“

Hun vriendschap bloeide echter pas veel later tot liefde op — nadat zij een geslaagde carrière in de muziek achter de rug had en hij als apostel voor de Kerk verre reizen had ondernomen. Het eerste optreden in het openbaar van de kleine Jessie vond plaats toen ze zes jaar oud was. Ze was toen uitgenodigd om te zingen voor een godsdienstonderwijsklas (de voorloper van de tegenwoordige seminaria) en haar keuze was gevallen op een lied getiteld „Dat lieve oude verhaal.“

„Toen ik was toegekomen aan de woorden: ‚Ik wou dat Hij Zijn handen op mijn hoofd had gelegd,‘ was ik zo ontroerd dat ik begon te huilen,“ herinnert ze zich. Een van haar broers weigerde later naar een kerkelijke vergadering te gaan om haar te horen zingen, omdat, zei hij, „ze dan weer begint te huilen.“

„Er zal nog eens een dag komen,“ had haar vader toen tegen hem gezegd, „dat je moet betalen om Jessie te horen zingen!“

De volgende keer huilde ze niet, zegt ze, maar de emotie, de warmte en de overtuiging waarmee ze ook nu nog zingt, kwamen duidelijk tot uiting.

(Haar broer moest inderdaad betalen om haar te horen zingen, herinnert ze zich nu met een ondeugende tinteling in haar ogen. Toen ze bij de American Light Opera Company was, ging hij bij haar op bezoek terwijl ze op tournee was; ze had geen vrijkaartje voor hem en dus moest hij zelf een kaartje kopen voor haar voorstelling!)

De familie Evans hield veel van muziek en de kinderen konden allemaal zingen en een instrument bespelen. De vijf broers (een zesde stierf toen hij nog heel jong was) speelden respectievelijk viool, klarinet, cello, fluit en drums. Jessie de jongste van het gezin, speelde piano.

In 1918 werd Jessie, die toen een aantrekkelijke jonge stenografe was, lid van het Tabernakelkoor, waaraan ze meer dan een halve eeuw verbonden zou blijven. Een talentenjager hoorde haar in 1923 in de Tabernakel zingen in een programma ter ere van president Warren G. Harding, en een contract met de American Light Opera Company was het resultaat. In de loop van de vier jaren dat ze met het operagezelschap rondreisde door de Verenigde Staten en Canada, met haar moeder als reisgezellin, zong ze als alt hoofdrollen in opera's als La Bohème, de Chocolesoldaat, de Mikado, Robin Hood en vele andere. Hoewel ze graag van kust tot kust voor het publiek optrad, was ze ertoch niet zeker van of ze hiervan haar beroep zou willen maken voor heel haar leven. Toen een vooraanstaande zangleraar in New York trachtte haar te overreden ernstig te gaan studeren om zich voor te breiden op een auditie bij de Metropolitan Opera, bad ze om leiding en viel terug op haar patriarchale zegening, waarin haar verzekerd was dat „alle in u sluimerende krachten zullen worden aangewend in de dienst van uw Meester en tot nut van de Kerk.“ Plotseling stond haar besluit vast: ze zou terugkeren naar Salt Lake City en haar talenten wijden aan het werk van de Heer. Dit besluit opende voor Jessie zelfs nog meer deuren; ze ging weer naar het Tabernakelkoor, sloot zich aan bij de Salt Lake City Civic Opera Company en zong bij talloze kerkelijke uitvoeringen en begrafenissen. („Eerst meende ik te moeten bijhouden bij hoeveel begrafenissen ik had gezongen,“ herinnert ze zich, „maar na twee maanden redeneerde ik dat dit verslag wel in de hemel zou worden bijgehouden, en dus hield ik ermee op het op te schrijven.“ Er kwamen in dit verslag wel 28 van die gelegenheden in één enkele maand voor.) In de dertiger jaren werd Jessie Evans een naam die niet alleen in de muziekwereld bekendheid genoot, maar ook in de politiek. Terwijl ze werkzaam was op het kantoor van de stadsarchivaris, besloot ze zich kandidate te laten stellen voor de functie van archivaresse bij de provinciale griffie. In een spannende verkiezingsstrijd won ze in

eerste instantie, maar verloor bij een nieuwe telling met een tekort van tien stemmen. Ze keerde terug tot haar betrekking bij de stedelijke overheid, maar bij een volgende verkiezing stelde ze zich opnieuw verkiesbaar en werd gekozen.

Terwijl ze dienst deed als archivaresse bij de provinciale griffie van Salt Lake kwam Joseph Fielding Smith, wiens vrouw onlangs was gestorven, opnieuw in haar leven en deed dit nogmaals van richting veranderen.

„Ik had een document dat door de kerkhistoricus moest ondertekend,“ zegt ze, „dus ik belde zijn kantoor op en vroeg of ik het bij hem kon brengen. Hij zei dat dit niet hoefde, maar dat hij wel op mijn kantoor zou komen.“ Later op die dag, toen ze van haar werk naar huis ging, stond ze onderweg even stil om met een vriend te praten.

„Is Joseph Fielding Smith vandaag bij je op bezoek geweest?“ vroeg hij.

„Ja, inderdaad,“ antwoordde zij. „Waarom vraag je dat?“

„Ik heb hem vandaag de straat uit zien lopen, en toen hij mij voorbijging kreeg ik heel sterk de indruk dat hij jou ging opzoeken om jeten huwelijk te vragen!“ Slechts enkele maanden later deed Joseph Fielding Smith Jessie Evans inderdaad een huwelijksaanzoek, en de begaafde jonge werkende vrouw voegde een nieuwe dimensie aan haar leven toe. President Smith had 11 kinderen en op dat moment waren ze allemaal nog thuis, evenals de twee kleine kinderen van zijn oudste dochter (wier man dat jaar voor studie afwezig was.) Tijdens de jaren dat Jessie buitenshuis werkzaam was had de moeder van Jessie Evans Smith zich merendeels belast met eten koken en huishouden voor haar dochter, maar het duurde niet lang of Jessie Evans had zelf haar werk ingedeeld in de ruime woning van de familie Smith aan de Douglas Street.

Eigengebakken brood is een lievelingskostje van president Smith. Donderdagsavonds nuttigt hij altijd een traditionele maaltijd van brood met plakjes pittige kaas en melk.

„Mijn man eet geen vlees,“ zegt zuster Smith. „Wij eten heel veel groenten en fruit. Als hij zo nu en dan in Hotel Utah luncht of dineert, brengen de

kelners hem een vruchtensalade met boerenkaas of een sorbet.“

Zuster Smith is veel met president Smith op reis geweest en er wordt haar dikwijls gevraagd te spreken en te zingen. Menigmaal heeft president Smith samen met haar een duet gezongen, een waar genot, waarop de heiligen in Australië, Zuid-Amerika, Europa, New York, Toronto, Los Angeles, ja overal waar gemeenten en zendingen, wijken en ringen van de Kerk te vinden zijn, zijn onthaald.

Als algemeen geliefd en begaafd spreekster heeft zij vele, vele vergaderingen van jonge mensen toesproken, waarbij ze de jeugd haar getuigenis heeft meegedeeld en de jongelui aangemoedigd dicht bij de Kerk te blijven en zich voor te bereiden op een huwelijk in de tempel.

Zuster Smith herinnert zich hoe bezorgd haar moeder altijd was over de jongemannen die ze mee naar huis bracht. „Als ze een bepaalde jongen niet graag mocht, zei ze altijd tegen me dat ze niet wilde dat hij ooit weer terug kwam,“ herinnert ze zich.

„Dan zei ik: „Maar Moeder, ik ga immers niet met hem trouwen!“

„Dan gaf Moeder ten antwoord: „Mischien niet, maar als jij hem niet zegt dat hij niet terug moet komen, zal ik het wel doen!“

Grote zegeningen zijn Jessie Evans Smith ten deel gevallen, omdat zij de raad van haar moeder heeft opgevolgd en trouw is gebleven aan haar eigen verlangen om de Heer te dienen en Zijn wil te doen. Zij heeft samen met haar man verre reizen gemaakt als een toegewijde gezellin en helpster. Zij heeft een rijk en vol leven van dienstbaarheid aan haar medemens door anderen te laten meegenieten van een groot talent. Ze heeft blijdschap en geluk gevonden in haar huis en haar gezin. Ze is gezegend met vele eerbewijzen en blijken van erkenning. „Geluk is eigenlijk niet doen wat je graag wilt, maar doen wat je niet graag doet — en dan blij te zijn dat je het gedaan hebt.“ Dit is de lijfspreuk van Jessie Evans Smith. Haar leven is een getuigenis van de vreugde en voldoening over goede prestaties die iemand ten deel kunnen vallen die inderdaad de wil van de Heer volbrengt en dan blij is dit te hebben gedaan. ○

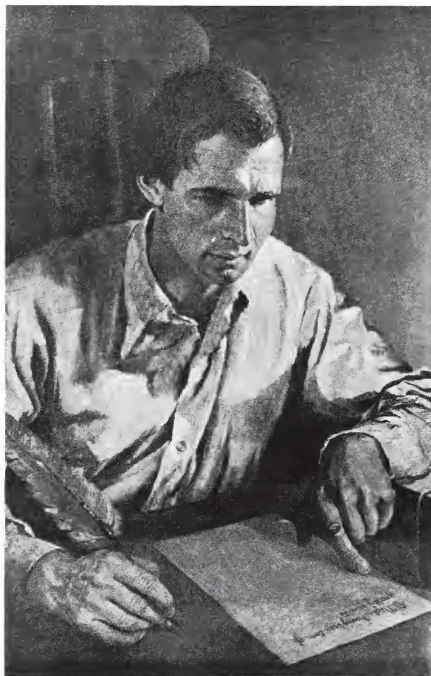
Joseph Smith deed het Boek van Mormon het licht zien waartoe hij de machtige boodschap der Nephieten vertaalde van gouden platen...

DOOR DE GAVE EN DE MACHT GODS

DOOR ELDON L. HAAG*

De pottenbakker in het Palestina van weleer was trots op zijn vakbekwaamheid. Om zeker te zijn van een produkt dat aan huisvrouwen met een scherpzinnig blik verkocht kon worden, koos de ambachtsman eerst zijn klei zorgvuldig uit en kneedde het dan tot de verlangde vastheid. Precies de juiste hoeveelheid kiezende, legde hij het daarna op de bovenste van twee schijven, die door een spil met elkaar verbonden waren. De onderste schijf werd dan met de voet rondgedraaid, terwijl de hand de klei in een kegelvormig model kneedde. Door zijn duim boven in de kegel te steken, vormde de pottenbakker de snel ronddraaiende klei tot een vat, soms fijn en teer en een andere maal grof en doelmatig. Zo nu en dan onderbrak hij zijn werk en verbrokkelde de kneedbare massa tot een bal om opnieuw te beginnen. Wanneer het afgewerkte produkt bevredigend was, werd het buiten neergezet om in de wind te drogen, en tenslotte gebakken tot het de vereiste hardheid had verkregen.

De profeet Jeremia werd eens door de Heer naar het pottenbakkersdistrict van Jeruzalem geleid om de vaardigheid van deze werklieden in ogenschouw te nemen en een les te leren uit de ronddraaiende schijven en de vochtige klei. De Heer zette uiteen „Ziet, gelijk leem in de hand des pottenbakkers, also zijt gijlieden in Mijn hand...” (Jer. 18:6.) Over Juda werd gesproken als over klei en leem,

dat wanneer het was bedorven, door de pottenbakker zou worden weggeworpen. Het beeld van de pottenbakker en zijn klei kan zonder bezwaar ook worden toegepast op de enkeling. Eigenlijk is dit precies wat Paulus doet als hij vraagt: „Zal ook het maaksel tot dengenen, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt? Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit denzelfden klomp te maken, het ene een vat ter ere, en het andere ter onere?” (Rom. 9:20-21.)

Vochtige en kneedbare klei

De bedrevenheid van de pottenbakker blijkt dan het best wanneer de klei vochtig en kneedbaar is. Het verharde vat biedt weinig hoop op verandering en barst onder de druk van hen die het willen overmaken. Het is opmerkelijk hoe vaak de Heer boerse, onontwikkelde en jeudige personen heeft uitgekozen als Zijn dienstknechten, in plaats van de minzame, beschaafde en ontwikkelde mensen van de wereld. De profeten Henoch, Samuël en Jeremia ontvingen allen reeds jong hun roeping. (Zie Moz. 6:31; Sam. 3:1-20; Jer. 1:6-7.) De profeet Joseph Smith noemde zichzelf een „kolossale, ruwe steen die van een hoge berg afrolde, waarbij de enige vorm van polijsting geschiedt... wanneer een of andere hoek ervan wordt afgeslepen doordat deze in aanraking komt met iets anders...”

Al deze mannen hadden dit met elkaar gemeen dat ze ontvankelijk waren voor onderricht en in de handen van de goddelijke pottenbakker doeltreffende getuigen van God werden.

Iedere profeet wordt geroepen tot een bepaalde taak die in zijn eigen tijd past, en ongetwijfeld wordt de keuze van de juiste man beïnvloed door de aard van die taak. Zo werd de dichterlijke profeet Jesaja een instrument in Gods hand om welsprekend te getuigen aan het hof van koning Uzzia. Er was een Mozes nodig, die was grootgebracht in de sfeer van Farao's paleis, waar grote beslissingen aan de orde van de dag waren, om een volk van slaven om te vormen tot het formaat van Gods uitverkoren volk. De taak die in eerste instantie voor de jonge Joseph lag was de vertaling van de gouden kroniek van Mormon.

De vertaaltaak

Wanneer wij het over vertalen hebben, denken wij onwillkeurig aan de in hoge mate technische taak van het hantieren van zinsbouw en werkwoordelijke vormen. Vertalen is echter meer dan het beheersen van de techniek der grammatica; hiermee is het vastleggen van de geest of de strekking van het oorspronkelijke document gemeind. Deze taak is nog veel ingewikkelder wanneer de te vertalen taal verouderd is. De schrijvers van het Boek van Mormon waren zich bewust van bepaalde moeilijkheden op dit gebied, zoals blijkt uit de volgende teksten:

„En nu ziet, wij hebben deze kroniek geschreven naar onze kennis, in lettertekens, die onder ons de hervormde Egyptische worden genoemd, die aan ons zijn doorgegeven en volgens onze wijze van spreken door ons zijn veranderd. . .

„Maar de Here weet de dingen, die wij hebben geschreven, en ook dat geen ander volk onze taal kent; daarom heeft Hij een middel bereid voor de vertaling er van.” (Mormon 9:32 en 34.)

Joseph werd geconfronteerd met de roeping van het bewerken en vertalen van een verslag dat was geschreven in een voor ieder mens onbekende taal. De Nephieten hadden Egyptische lettertekens gebruikt, maar dan op zodanige wijze dat alleen zijzelf de betekenis ervan verstonden. Hierdoor viel de vertaling van dit verslag buiten het bereik van de normale vakkennis van een geoefend vertaler of een bekwaam Egyptoloog.

De broeder van Jared was door de Heer onderricht om zijn kroniek te schrijven in „een taal die niet kan worden gelezen.” (Zie Ether 3:22.) Dit gebod had een bepaald doel; het duidde kennelijk op het feit dat de vertaling van dit verslag niet afhankelijk zou zijn van enige wetenschappelijke bestudering van de Jareditische talen. Met het oog hierop gaf de Heer Joseph Smith twee stenen — niet bepaald het hulpmiddel dat doorgaans door een geschoold taalkundige wordt gebruikt — om hem behulpzaam te zijn bij de vertaling van het Boek van Mormon. De profeet deelt ons mede dat deze stenen de urim en thummim vormden.

Door de gave en de macht Gods

Ouderling John A. Widtsoe heeft eens geschreven:

„Het was echter geen woordelijke vertaling. De door de lettertekens aangeduide gedachten werden zo begrijpelijk mogelijk aan de Profeet geopenbaard. Zo goed hij kon gaf hij vervolgens deze gedachten in het Engels weer. . .” Dr. Sidney B. Sperry voegt hieraan toe:

„Op dat moment had de Profeet een intuïtief begrip of een natuurlijk gevoel voor de Nephitische taal, dat hem in staat stelde het schrift op de gouden platen die in zijn bezit waren te begrijpen. Daarna ging hij ertoe over de op de platen uitgedrukte gedachten om te zetten in het beste Engels dat hem ter beschikking stond.”

Joseph Smith heeft nooit beweerd dat hij talen beheerste, hoewel hij er later verscheidene heeft bestudeerd. Wij hebben echter gezien dat God niet heeft gezocht naar iemand die deze gaven bezat, toen Hij voor dit werk een vertaler koos. De Profeet heeft getuigd dat hij dit verslag heeft „vertaald door de gave en de macht Gods.” Het is met name Josephs Godsvertrouwen geweest, zijn diepe geloof en zijn diep-godsdienstige instelling, waardoor hij bekwaam werd gemaakt om van Godswege begrip te krijgen voor de betekenis van de Nephitische schrifturen. Wanneer zijn vertrouwen in God verflauwde onder invloed van zijn bezorgdheid over „aardse zaken” was hij niet in staat om te vertalen. Pas nadat hij zich in het gebed had verootmoedigd, herwon hij dat „intuïtieve begrip” voor de taal waarover Dr. Sperry spreekt.

De Heer heeft van de hem gesproken ter bekrachtiging van de rechtsgeldigheid van het Boek van Mormon en hierdoor heeft Hij bevestigd een goddelijk aandeel te hebben vervuld bij de techniek van de vertaling hiervan:

„Deze platen zijn geopenbaard door de macht van God, en ze zijn vertaald door de macht van God. De vertaling ervan die gij gezien hebt is juist, en ik gebied u te getuigen van hetgeen gij nu ziet en hoort.” ○

* Eldon L. Haag is docent aan het theologisch instituut te Ogden (Utah). Hij behaalde zijn B. S. en M. S. graden aan de Brigham Young Universiteit, nadat hij van 1954—56 een zending in Midden-Amerika had vervuld. Hij heeft dienst gedaan in vele hulporganisaties van wijk en ring en op het ogenblik is hij lid van een hoge raad. Hij en zijn vrouw Vivian Gay Morin hebben drie kinderen en zijn lid van de 75ste Wijk van de Ring South Ogden (Utah).

Bij volmacht gedoopt

DOOR MALCOLM S. JEPPISEN *

Jane was een pienter blondje met blauwe ogen, trillend van emotie bij het vooruitzicht van haar doop, maar evenals vele achtjarigen, niet helemaal gerust op de gedachte van een onderhoud met haar bisschop. Toen ze in mijn kantoor zat en ik met haar de diepe betekenis van het doopverbond besprak, somde ik de beloften op die ze haar Vader in de hemel zou doen als ze afdaalde in het doopwater. Ze luisterde gespannen en stemde toen in met deze beloften, daar ze wist dat haar hemelse Vader haar op Zijn beurt grote beloften had gedaan als zij de hare gestand zou doen. Ze was opgewonden over die komende grote gebeurtenis in haar leven, maar plotseling werd ze ernstig, terwijl ze vroeg: „Bisschop, wie zal mij dopen?” Jane's vader was al eerder in dat jaar bij een vliegtuigongeluk om het leven gekomen.

Ik antwoordde: „Wat zou je zeggen van je grote broer Jim? Die is priester, zie je en hij draagt het Aäronische Priesterschap.” (Jim was een prima jongen die al gauw op zending zou gaan.)

„Weet je wel wat het priesterschap is, en waarom het zo belangrijk is dat degene die je doopt het priesterschap heeft?” vroeg ik.

Jane was er niet helemaal zeker van wat dat grote woord eigenlijk allemaal inhield. Toen vertelde ik haar de geschiedenis van het eerste visioen van Joseph Smith en hoe hemelse Bezoekers, God de Vader en de Zoon, hem waren verschenen en hem hadden gelast zich bij geen van de bestaande kerken aan te sluiten, want die hadden geen gezag. Daarna vertelde ik haar hoe Johannes de Doper als een opgestaan wezen op 15 mei 1829 tot Joseph Smith en Oliver Cowdery was gekomen en dit gezag voor de mensen op aarde in deze bedeling had hersteld, opdat de doop en andere verordeningen met Gods volmacht voltrokken zou kunnen worden. (Zie L. & V. 13, en 27:8.)

Het moet beslist wel zo zijn dat het verstand van deze achtjarige kinderen door hun Vader in de hemel in geestelijk opzicht wordt verlevendigd, want Jane begreep al vlug het merendeel van de betekenis van deze geschiedenis.

Ze begreep dat er honderden jaren lang geen gezag op aarde was geweest waardoor men gemachtigd was om, zoals nu, mensen te dopen in de naam van Christus. Uit de Leer en Verbonden lezen wij samen Johannes de Dopers eigen woorden, die door hem werden uitgesproken toen hij zijn handen op Joseph Smith en Oliver Cowdery legde, nl.:

„Aan u, mijn mededienstknachten, verleen ik in de naam van de Messias, het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden . . .” (L. & V. 13.)

Wij spraken erover hoe het moet zijn geweest in een tijd van geestelijke duisternis te hebben geleefd, die voorafging aan deze grote gebeurtenis. Na het interview ging Jane heen in een nieuw, plechtig bewustzijn van de rol van het priesterschap bij haar doop.

Het priesterschap is noodzakelijk om te kunnen dopen

Het geval van Jane was in zoverre ongewoon dat zij zich bezighield met de vraag wie haar zou dopen. De meeste jongens en meisjes die ik heb geïnterviewd besteedden maar heel weinig aandacht aan de vraag naar het gezag om te dopen. Wat laten hun ouders en leraars soms een prachtkans verloren gaan om hen voor te bereiden! Zeven- en achtjarige kinderen die zich voorbereiden op hun doop verkeren in een ideaal stadium om in de zondagsschool en thuis te spreken over de betekenis van het priesterlijk gezag in hun leven. Dan is het de ideale tijd om hen op de hoogte te brengen van de drie fundamentele waarheden aangaande het priesterschap, te weten:

1. Het priesterschap is het recht of het gezag om onze Vader in de hemel hier op aarde te vertegenwoordigen en Zijn werk te bevorderen. Zelfs nog meer dan dat is het priesterschap de eeuwige macht van God, zowel in de hemel als op aarde. (Zie L. & V. 50:27.) Zowel onze hemelse Vader als de mensen die het priesterschap dragen gebruiken deze macht om Zijn werk te volbrengen, niet alleen in de hemel, maar eveneens op aarde.
2. Er zijn in het priesterschap verschillende graden van vooruitgang of toenemende verantwoordelijkheid. Vooral kleine jongens die zich al beginnen voor te bereiden op het priesterschap dat zij binnen enkele jaren zullen dragen, moeten al tot het bewustzijn worden gebracht dat elke groep zo zijn eigen bepaalde taken en plichten heeft. *Diakenen* dienen het avondmaal rond, halen vastengaven op, en dienen om boodschappen over te brengen in avondmaalsvergaderingen. *Leraars* maken de avondmaaltafel klaar, hebben deurwacht en nemen deel aan het huisonderwijs, een zeer belangrijke functie van het priesterschap. Zij kunnen ook alle taken van de diakenen vervullen. *Priesters* bedienen het avondmaal, zijn actief in het zendingswerk en mogen dopen. Ze mogen ook alles doen wat de leraars en diakenen doen. Er dient nadrukkelijk op te worden gewezen dat het Aäronische Priesterschap voorafgaat aan het Melchizedekse, waarop het de dragers ervan voorbereidt. Als een jongen de opdrachten en taken die hij te vervullen krijgt getrouw volbrengt, krijgt hij nieuwe

verantwoordelijkheden te dragen. Het eer aandoen van de ambten in het priesterschap die wij bekleeden zou men kunnen omschrijven als een leerproces, gelijkend op dat van kleine kinderen die eerst leren overleiden te zitten, dan kruipen, lopen, hardlopen en tenslotte in een snelheidswedstrijd uitkomen.

3. Het priesterschap is vele honderden jaren lang niet op aarde geweest, en het herstel van deze macht is een grote zegen. Jonge kinderen kunnen veel meer begrijpen van de geestelijke betekenis die is verbonden aan zaken als het priesterschap dan ik had verondersteld voordat ik een flink aantal van deze kinderen had geïnterviewd. Men kan hen leren dat hun doop geldig is krachtens dit gezegende priesterschap, en dat de dragers van het priesterschap op weg zijn om ware zoons van God, onze Vader, te worden. Toen ik als opgroeiend kind de doopleeftijd naderde, had ik naar ik mij herinner een grote bewondering voor die oudere jongens, die het Aäronische Priesterschap droegen. Deze bewondering speelde geen kleine rol bij mijn besluit om zoals zij te zijn en eenmaal dat priesterschap te mogen ontvangen en te eren. Door deze kinderen een fundamentele kennis bij te brengen van het belang daarvan, en hoe het weldra werkzaam zal zijn in hun eigen persoonlijk leven door middel van de doopverordening, kunnen wij hen inspireren voorwaarts te streven naar het doel van een leven in overeenstemming met de bedoelingen van onze Vader in de hemel.

Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet; want dezulken is het Koninkrijk Gods.

„Van Jezus Christuswege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.” (L. & V. 20:73.) ○

* Malcolm S. Jeppson, een praktizerend arts, is bisschop van de achtste Wijk van East Millcreek in de Ring Mt. Olympus (Utah). Hij is getrouwd met Marian Davis en het echtpaar heeft vijf kinderen.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · AUGUSTUS 1970

Eén jongen wist het

LUCILE C. READING

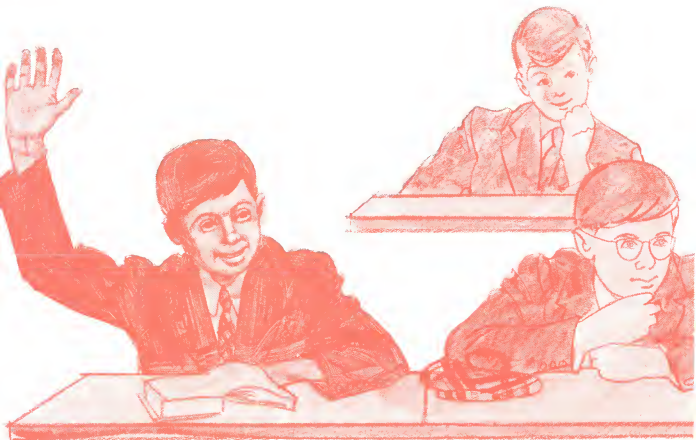
Het was onrustig in de klas. De dag scheen buitengewoon lang te zijn geweest en de jongens waren verlangend de school uit te komen en vrij te zijn om het spel te beëindigen waarmee ze in de middagpauze waren begonnen. De koele Schotse namiddag was bijna ten einde en er zou nog maar weinig tijd overblijven om te spelen voordat de zon schuil zou gaan achter de dikke mist die bijna iedere dag kwam opzetten over het schoolplein.

De onderwijzeres had beloofd dat ze vroeg naar huis mochten gaan als ze kans zagen vlug een gebed over te schrijven dat ze bezig was voor hen op het bord te schrijven, om het mee

naar huis te nemen en van buiten te leren. Ze zette uiteen dat ze het een prachtig gebed vond en dat ze graag zou willen dat ze onder het overschrijven en van buiten leren hiervan elk woord zouden overdenken, zodat dit gebed voor hen ieder persoonlijk van bijzondere betekenis zou zijn.

Het was stil in het lokaal, op het piepen van het krijt van de onderwijzeres na, terwijl zij op het bord schreef en zij de woorden overnamen:

„Leer ons, goede Meester, U zo te dienen als Gij dat verdient, te geven en de kosten niet te berekenen, te vechten zonder acht te slaan op verwondingen; te werken en niet naar

rust te streven, te zwoegen zonder te vragen naar enige beloning, behalve de wetenschap dat wij Uw wil doen. Amen."

Toen ze klaar was met schrijven en de laatste punt had gezet, wendde de onderwijzeres zich tot de klas en vroeg: „Jongens, is dat geen goed gebed?” Zonder een antwoord af te wachten, vervolgde ze: „Het moet wel zijn geschreven door iemand die bereid was voor anderen te blijven doorwerken zonder het ooit moe te worden, en zonder eraan te denken daarvoor enige betaling te zullen ontvan-

gen. Probeer terwijl je het van buiten leert eens te bedenken wie dat zou kunnen zijn.”

De jongens borgen haastig hun potloden en schriften op, waarbij de meesten van hen er alleen maar aan dachten hoe ze zo gauw mogelijk buiten moesten komen om met hun spel te beginnen. Toch stonden ze allemaal nog een ogenblik nadenkend stil, toen één jongen zijn hand opstak en rustig opmerkte: „Ik weet het al. Mijn moeder zou het geschreven kunnen hebben.” ○

Een verjaardag komt soms al vroeg

DOOR DELORES LUNT DAY

De verjaardag van Mitch was al bij voorbaat bedorven. Zielsverdrietig sloeg hij zijn handen beschermend rondom zijn ogen om de weerkaatsing van de kamer in de ruit buiten zijn gezichtsveld te sluiten en tuurde door het venster.

Het leek wel alsof hij onder een waterval stond. De regen kletterde tegen de vensterruit en huilende windvlagen deden de boerderij schudden.

Daarbuiten in de weilanden, weerloos en verlaten, was een veulen verdwaald in dat stormweer. En dat was zijn schuld! Mitch probeerde die prop in zijn keel weg te slikken.

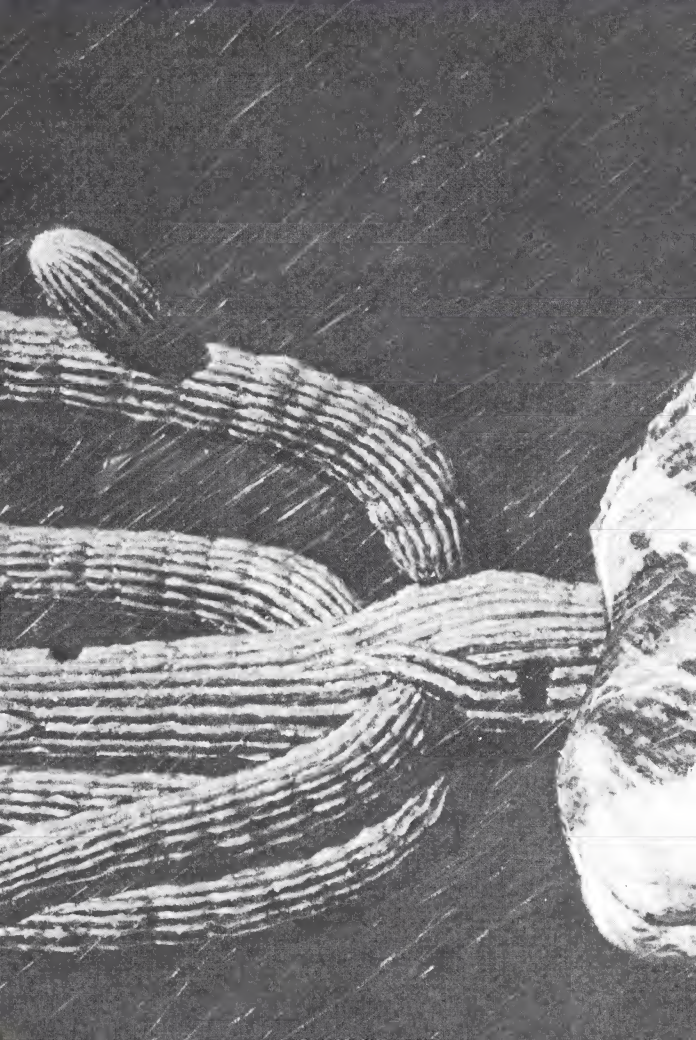
Sinds hij met zijn ouders een jaar geleden, toen hij tien was, naar een boerderij in Arizona was verhuisd, was hij door moeilijkheden achtervolgd. „Zoudt u denken dat ik ooit een goede veehouder zal worden?“ had Mitch zijn vader gevraagd.

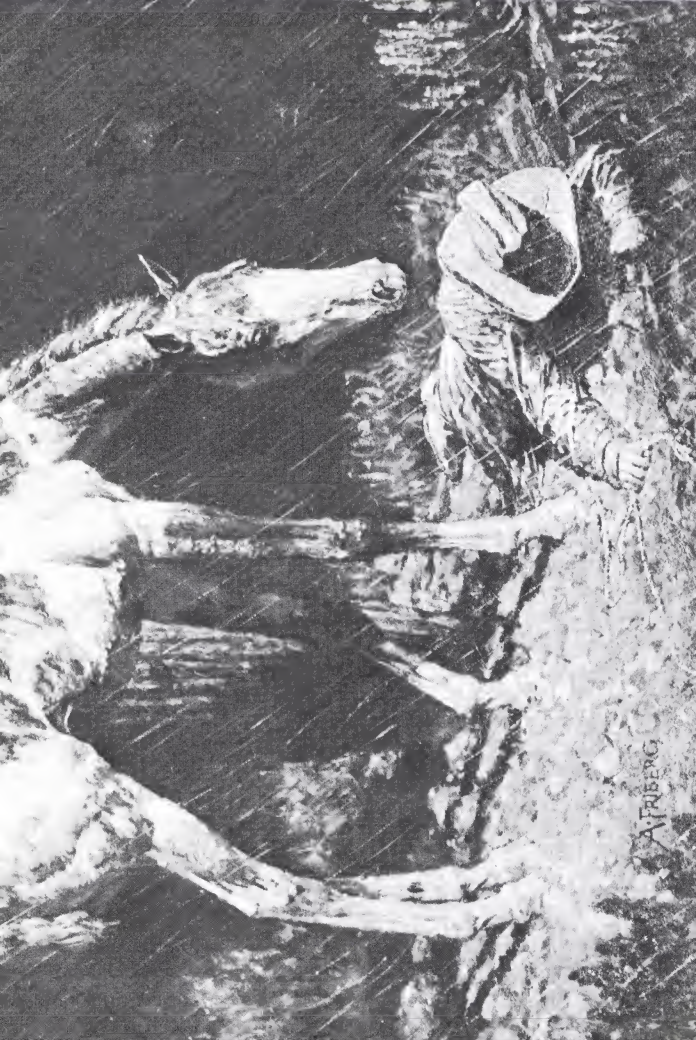
Mitch sprak er nooit over hoe bang hij was voor de uitgestrekte woestijnen rondom, of hoe de duistere stilte van de nacht zijn hart deed bonzen, maar al praatten ze er nooit over, toch wist hij zeker dat zijn vader het wel begreep.

Het ergste van alles was dat hij niets kon onthouden. Hij vergat de tuin te begieten; hij vergat de eenden te voeren, hij vergat hekken achter zich te sluiten. Iedereen herinnerde hem er telkens aan, maar toch kon hij het niet onthouden.

Toen het veulen werd geboren, was alles opeens veranderd. Mitch was dol op dat leuke kleine paardje. Het woog op tegen al zijn moeilijkheden en angsten. „Als jij toont dat je er zelf voor kunt zorgen, krijg je van mij dat veulentje voor je verjaardag,“ had vader gezegd.

Mitch had het veulen „Fancy“ ge-

AFRBERG

noemd. Voortdurend hield hij zich op in de stal en viel er de boerenknechten lastig. Bij stukjes en beetjes begon hij het te leren. Hij was trots op zijn pasverworven vakkennis en bedrevenheid. „Fancy is praktisch al van mij,“ snoefde hij tegen zijn vader.

Tegen zijn tranen vechtend, keerde Mitch zich met een ruk van het venster af. Wat kon iemand toch stomme fouten maken! Vanmorgen vroeg was hij met zijn vader naar de stal gegaan. Blauwzwarte wolken hadden zich samengepakt boven het Spookgebergte, en boosaardig had de donder gerommeld.

„'t Ziet er niet best uit,“ had zijn vader gemopperd, terwijl hij de zadelriem van de merrie vastmaakte. „'k Hoop maar dat die bui blijft hangen tot ik terug ben uit de stad.“

Toen Fancy's moeder uit het gezicht verdween, begon het veulen met de ogen te rollen en erbarmelijk te hinken.

De bliksem trok scherpgetande scheuren in de sombere wolken. De wind joeg met een ruk om de hoek van de schuur en maakte de rossige haardos van Mitch in de war. De schuurdeur sloeg open en dicht, en Fancy sprong schichtig opzij.

Mitch stak zijn hand uit, maar het dier schrok ervan terug. „Tob maar niet, Fancy,“ vleide hij. „Och toe, niet doen.“ Misschien zou een appel haar kalmeren. Hij glipte door het hek en holde naar het huis toe.

Toen hij terugkwam, bleef hij plotseling stokstijf staan. Zijn mond viel open van ontzetting. Het hek stond op een kier en Fancy was weg!

„Wat nu . . .? Wie zou dat . . .?“ Toen verbleekte Mitch onder zijn sproeten. Hij was vergeten het hek te sluiten. Geschrokken van het opkomende onweer en verontrust door de afwezigheid van zijn moeder, was het veulen er vandoor gegaan. Was het op weg gegaan naar de stad, of zwierf het nu rond in de woestijn?

Voordat Mitch had kunnen besluiten waar hij zou beginnen te zoeken, brak de bui los. In een oogwenk was hij doorweekt. Verschrikt had hij ijlings de beschutting van het huis opgezocht. Het bleef de hele dag regenen. Hulpeeloos wachtte Mitch de terugkeer van zijn vader af. 's Avonds tegen etenstijd verscheen zijn vader, doornat en bemodderd. „De bui barstte los toen ik onderweg was naar huis. Ik heb me wel even afgevraagd of we het zouden halen.“

Toen hij vernam dat het veulen was verdwenen, wendde hij zich verdrietig tot Mitch. „Ik weet hoe je van Fancy houdt. Het spijt mij ook heel erg haar te moeten verliezen, maar in dit weer kunnen we niet gaan zoeken.“

Nu zaten ze allemaal in de keuken te eten. Mitch staaarde naar buiten in de woeste, donkere nacht. Het heeft geen zin mezelf voor de mal te houden, dacht hij, ik ben doodsbenauwd. Niemand die zijn verstand goed bij elkaar heeft zou zich in zo'n weer buiten wagen. Maar zijn veulen was daarbuiten en verkeerde in groot gevaar. Mitch drukte zijn armen stijf tegen zijn borst. Hij kon dat pijnlijke schuldgevoel niet langer verdragen. Er stond hem maar één ding te doen.

Met een hoog dichtgeknoopte oliejas

aan en een zaklantaarn in zijn hand opende Mitch de voordeur. Niet denken, waarschuwde hij zichzelf, gewoon gaan. Hij sloot voorzichtig de deur en dwong zichzelf van de veranda af te stappen.

De wind rukte aan zijn kleren en smeed hem prikkelende regen in de ogen. De lichtstraal van de zaklantaarn wierp slechts een zwak schijnsel in de duisternis. Als ik geluk heb kan ik de schuur vinden, dacht hij, laat staan het veulen.

Mitch verwijderde zich van het huis, roepend en fluitend. Hij liep tot zijn benen gevoelloos waren. Tenslotte raakte hij in paniek. Waar was hij nu? Hoe lang was hij al op weg?

Opeens gleden zijn voeten uit in de modder. Hijgend smakte hij neer op zijn knieën. Toen hij probeerde op te staan, flitste er een pijnscheut door zijn linker enkel. Och heden! Nu kan ik niet meer lopen, kreunde hij. De zaklantaarn was verdwenen, die had hij laten vallen toen hij struikelde.

De regen viel in stromen neer en Mitch bleef in elkaar gedoken in het donker zitten, zo lang dat het hem een eeuwigheid toescheen. Hij kreeg zo'n raar gevoel in zijn hoofd en hij bemerkte dat hij opzij begon te glijden. Zou je in modder kunnen verdrinken? vroeg hij zich half versuft af.

Een poosje later besefte Mitch dat de regen in kracht was afgenomen. Hij lag op zijn rug. Had hij geslapen? Iets klams duwde zachtjes tegen zijn hand. Hevig geschrokken trok hij met een ruk zijn hand terug. Toen snuffelde een zachte neus aan zijn hals. Fancy? Het was Fancy!

Mitch strekte zijn armen omhoog en knuffelde haar druipende kop. „Och Fancy, och Fancy . . .” De stem stokte Mitch in de keel. Zijn gezicht was nat van meer dan regen.

Het veulen rilde hevig en hij wist dat ze beschutting moest hebben. Mitch greep Fancy's grove zwarte manen en trok zichzelf overeind. Pijnlijk strompelend deed hij een paar stappen en zakte toen weer in elkaar. Hij kon niet meer.

De wind werd kouder. Mitch huiverde en gloeide beurtelings. Hij voelde een doffe pijn in zijn borst en zijn enkel klopte hevig. Hoe lang zou het duren voordat vader me mist? vroeg hij zich af.

„Je hebt niet veel aan mij, is 't wel?” fluisterde hij Fancy in het oor. Voor zover hij wist konden ze wel mijlener van huis verwijderd zijn.

Plotseling doemde er boven hem een schimmige figuur op. Mitch hield zijn adem in en zuchtte toen dankbaar. Het was zijn vader. Toen hij voelde hoe hij werd opgetild, sloot hij zijn ogen. Toen hij ze weer opendeed, was hij in de warme schuur.

„Je moet wel in een kringetje rondgelopen hebben,” zei zijn vader. „De schuur stond tussen jou en het huis, anders zou je de lichten wel hebben gezien.”

„Maar hoe . . . hoe heeft Fancy mij kunnen vinden?” vroeg Mitch met gesmoorde stem.

Zijn vader legde een kriebelende khakikleurige paardedeken over hem heen, voordat hij zich tot het rillende veulen wendde. „Die liep blijkbaar rond te zwerven buiten de omheining

en de schuur." Zijn vader begon Fancy droog te wrijven met een gerafeld stuk zadeldeken. „Ik ben vanavond trots op jou geweest, Mitch," zei hij.

De stem van Mitch klonk bitter toen hij zei: „Waarom? Ik heb Fancy niet eens kunnen vinden. Zij heeft mij gevonden." Rustig zei zijn vader: „Wat je wel vond was de moed om te doen wat gedaan moest worden. Fancy zou het in dit weer niet veel langer hebben

uitgehouden." Hij stond even op Mitch neerte kijken. „Laten we nu maar naar huis gaan, jongeman. Je veulen is in veiligheid."

Bij de schuurdeur keerden ze nog eens om voor een laatste blik op Fancy. Die sloeg haar zachte bruine ogen op en hinnikte zachtjes. Zijn vader keek Mitch glimlachend aan. „Kijk daar eens. Je hebt je pakje al opengemaakt, en je bent nog niet eens jarig."

Gedachten van de pasgeordende diaken

DOOR STEVE BARRETT

Charley Broderick hield veel van zijn vader. Waarom, dat wist hij niet, maar het was nu eenmaal zo.

Een van de redenen was waarschijnlijk dat Charley's vader in de afgelopen maand telkens als ze met het hele gezin naar de avondmaalsvergadering gingen, ervoor had gezorgd dat ze een plaats kregen vlak achter de voor de diakenen gereserveerde rijen. Charley had niet tegen zijn vader gezegd dat hij zich afvroeg wat er van hem verwacht werd als hij de volgende week diaken zou worden, maar toch leek het alsof zijn vader dit begreep.

Charley was enthousiast over het feit dat hij nu weldra het jeugdwerk zou verlaten. Hij had niets tegen op de gidsenklas, maar hij had zijn zinnen al gezet op de titel padvinder. Bovendien kon hij dan ook naar het OOV-zomerkamp. De verhalen die de grotere jongens vertelden over de OOV, de padvinderij en al die plezierige dingen die daar te doen waren, klonken fantastisch — ook al moest je dan zo af en toe eens met de meisjes dansen! Diaken worden was ook opwindend, maar dat was bovendien een tikje beangstigend. Hij schrok ervan toen de bisschop hem in de vestibule staande hield en hem vroeg die middag om twee uur op zijn kantoor te willen komen.

Wat moest hij tegen de bisschop zeggen? Of, erger nog, wat zou de bisschop tegen hem te zeggen hebben? Tjonge! De tijd kroop werkelijk voorbij, het was nu pas half twee en hij had al 25 minuten voor de deur van het wijkgebouw gestaan!

Hij had niet weten zijn moeder gezegd waar hij heenging, omdat zij zich dan zou hebben druk gemaakt over hoe hij eruit zag en wat hij zou moeten zeggen. Dan zou ze hem urenlang hebben ondervraagd, en hij zou dan nog niet weten wat hij zeggen of denken moest. Het werd nu toch wel eens tijd dat hij zelfstandig werd. Er waren van die dingen die je nu eenmaal beter zelf kon opknappen.

Was hij er wel aan toe om diaken te worden? Hij stond nu bij de bisschop voor de deur en hoorde het gemompel van stemmen daarbinnen. Waarover had zuster Stone het 't hele jaar door op het jeugdwerk ook weer allemaal gehad? Gezag, Johannes de Doper, handoplegging, meer macht dan ieder ander op school — was dat echt waar? Wilde dat zeggen dat hij die vechtersbaas van een Sammy overhoop kon slaan de eerstvolgende keer dat die hem begon uit te schelden?

Was hij werkelijk waardig? Het was niet moeilijk voor hem geweest om het aanbod af te slaan, toen hem voor het eerst een sigaret werd aangeboden. Hij wist dat dat een stomme gewoonte was. Enkele andere dingen waren hem evenwel niet zo gemakkelijk gevallen.

Was het zo belangrijk wat je zei? Vloeken was b.v. iets dat hem op dit moment bezwaarde. Werd dat alles nu echt door de een of andere engel opgeschreven? Vandaag of morgen zou hij door zijn pa of ma daarop worden betrap,

en dan was Leiden in last. Hij dacht wel dat het verkeerd moest zijn als hij er zo over in zat. Toch verontschuldigde hij zich soms door te zeggen dat hij de enige mormoonse jongen van zijn klas was en maar één van de zeven mormoonse kinderen van de hele school, dus was het moeilijk, heel moeilijk! Die andere jongens zouden denken dat hij een doetje was als hij hun taal niet gebruikte. Was dit heus een goed excuus?

De bisschop lachte Charley vriendelijk toe, toen hij het kantoor binnenkam — het zou dus wel niet zo erg zijn als hij had gedacht! De eerste vraag was gemakkelijk: „Wil je graag diaken worden?“ Zeker wilde hij dat — wie zou dat niet graag willen? Toen werden de vragen een beetje lastiger, maar hij kon ze allemaal eerlijk beantwoorden, tot hem tenslotte werd gevraagd: „Vloek je wel eens of gebruik je wel eens ruwe taal?“ In plaats van te antwoorden, keek hij naar zijn schoenen. Wat moest hij zeggen? Wat kon hij hierop zeggen? De bisschop zat te wachten . . .

Op de een of andere manier was het gemakkelijk om het de bisschop te zeggen; zelfs was het gemakkelijk om het tegen zijn vader te zeggen toen de bisschop hem beiden later op de dag samen trof. Ze schenen het allebei wel te begrijpen. Toen alles voorbij was, gaf het hem zelfs een prettig gevoel! Er zat iets in de raad van de bisschop: „Misschien ben je de enige, maar toch ben je er.“ Ook die extra week dat de bisschop hem liet wachten was niet zo 'n straf. Het stemde hem blij toen hij de bisschop en zijn vader recht in de ogen kon kijken en ze naar waarheid kon zeggen dat hij het had gered. Nu zou hij diaken worden, dat zei de bisschop!

In de avondmaalsvergadering liet de bisschop hem naast het kathedraal staan en maakte de hele wijk bekend dat Charley Broderick waardig was bevonden om to diaken te worden geordend. Dat was wel beangstigend, maar dat warme gevoel van binnen maakte veel goed.

De handen rustten op zijn hoofd, en hij hoorde de stem van zijn vader, die hem ordende tot het Aäronische Priesterschap. Wat werd er nu van hem verwacht? Wat zei zijn vader daar? „Wees eerlijk — laat de Geest je helpen als je in het nauw wordt gedreven.“

Aan de avondmaalstafel waren Charley's handen vochtig, toen hij met zijn handen op zijn rug stond. Hij hoopte maar dat hij niet zou struikelen als hij het middenpad afliep. Zijn moeder had hem daarvoor gewaarschuwd. Hij had nog nooit een diaken zien struikelen, maar misschien zou hij de eerste zijn. Op dit moment zat hij er nog meer over in dat zijn nieuwe schoenen zouden kraken onder het lopen. Hij diende het avondmaal rond met de stramme houding van een rekrut. De laatste rij was het zwaarste deel van de hele vuurproef. Zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken als reactie op het gegrijs van zijn broertjes en zusjes, nam hij de schaal van zijn vader aan en toen hij zich met een zucht van verlichting omdraaide om heen te gaan, voelde hij de goedkeurende druk van de grote hand van zijn vader op zijn arm en ving hij een knipoogje en een glimlach op die alleen voor hem waren bedoeld.

Charley hield werkelijk veel van zijn vader, en dat gaf hem een fijn gevoel.

**Het verleden ligt achter ons -
wij leren ervan.**

**De toekomst ligt vóór ons -
wij bereiden ons erop voor.**

Het heden is hier - wij leven erin.

DOOR THOMAS LEE MONSON (18 jaar)

Bijna drieduizend jaar geleden schreef een vermaard koning van Israël, een voorvader van Jezus Christus, n.l. David, dit prachtige eenvoudige gebed:

„Heere! leer mij Uw weg, en leid mij in het rechte pad.” (Ps. 27:11)

Sedert de tijd van David is onze wereld wel veranderd, maar ook in deze tijd moet ons gebed hetzelfde zijn. Al zijn de paden van gisteren de auto-snelwegen van heden geworden, toch voeren ze nog steeds naar dezelfde poort. Om veilig langs deze levenswegen te kunnen reizen, hebben we goedgeplaatste verkeersborden nodig om ons naar onze bestemming te dirigeren. Mag ik drie belangrijke wegwijzers aanduiden?

Het verleden ligt achter u — *leer ervan.*

De toekomst ligt voor u — *bereid u erop voor.*

Het heden is hier — *leef erin.*

Onderzoek nu onze eerste wegwijzer eens:

Het verleden ligt achter u — *leer ervan.* Vooruitstrevende, onstuimige jongeren vinden de mogelijkheid van lering uit het verleden trekken wel eens uit den boze. Wanneer men echter niets opsteekt uit de lessen van het verleden, is men gedoemd dezelfde fouten opnieuw te maken en de daarmee gepaard gaande gevolgen te ondergaan. Lang geleden schreef de psalmdichter:

„Het is beter tot den Heere toevlucht te nemen, dan op den mens te vertrouwen.” „Het is beter tot den Heere toevlucht te nemen, dan op prinsen te vertrouwen.” (Ps. 118:8-9.)

Iemand die deze les te laat leerde was Kardinaal Thomas Woolsey, die volgens Shakespeare, een lang leven

Het heden is hier

doorbracht in trouwe dienst van drie heersers en zich mocht verheugen in rijkdom en macht. Tenslotte werd hij door een ongeduldige vorst te gronde gericht. In diepe zielesmart riep hij uit: „Had ik mijn God maar half zo ijverig gediend als mijn koning, dan zou Hij mij op mijn leeftijd niet aan de haat van mijn vijanden hebben overgeleverd.” (Shakespeare, Koning Hendrik VIII, 2de bedrijf, 2de toneel.)

Een van de grootste van alle lessen kunnen wij van de Heiland leren. Wanneer wij getuige zijn van het lijden van een ander medemens, hoe vaak zijn wij dan niet geneigd om de barmhartigheid van onze hemelse Vader in twijfel te trekken. Meestal streven wij ernaar het koninkrijk van onze Vader binnen te gaan via de weg van de minste weerstand. Het verleden leert ons dat de Zaligmaker der wereld eerst na geweldige pijn en zwaar lijden de hemel is binnengegaan. Als dienstknechten mogen wij niet meer verwachten dan de Meester. Voordat het Pasen werd, moest er een kruis zijn. Het verleden ligt achter ons — leer ervan.

Op onze reis langs de straatweg van het leven moeten wij een blik slaan in onze achteruitkijkspiegel om te kunnen zien wat er achter ons ligt. Even belangrijk is het te weten wat er vóór ons ligt. De toekomst ligt voor u — bereid u erop voor.

Wat anderen ook mogen zeggen of denken — mensen die te bang en te kleingelovig zijn — ik waag het erop de gedachte te opperen dat het goed zal zijn morgen te leven. Ik geloof dat de toekomst een van de kostbaarste en meest bevoorrechte tijdperken van de hele geschiedenis der mensheid zal brengen, een periode van verande-

ring, uitdaging en oneindige beloften. Wij moeten ons in ons denken niet beperken tot de vraagstukken van deze tijd. Wij moeten ons voorbereiden op de kansen die ons morgen zullen worden geboden. Er is ons geleerd dat God eenmaal was wat de mens nu is, en dat de mens eenmaal kan worden zoals God. (*De levensbeschrijving en familiegeschiedenis van Lorenzo Snow*, pag. 46.) Met andere woorden, zou het ook niet zo zijn dat „als de mens wil worden zoals God nu is, hij dan thans moet zijn wat God eens was”? Laten wij ons dan voorbereiden door een leven te leiden zoals God het zou doen. Er wachten ons enkel onoverkomelijke moeilijkheden zo lang wij ze als onoverkomelijk beschouwen. De toekomst ligt voor u — bereid u erop voor.

Wij leren van het voorbije leven. Wij bereiden ons voor op het toekomstige leven, maar laten wij geen leven verloren laten gaan, terwijl wij ernaar op zoek zijn. Het heden is hier — leef erin. De apostel Paulus schreef: „... die in zegeningen zaait, zal ook in zegeningen maaien.” (II Kor. 9:6.)

Tegenwoordig zwalken velen doelloos rond op een zee van toeval met golven van verzoeking, die dreigen hen te verzwelgen. Deze mensen, van wie weinig kracht uitgaat, laten zich voortdrijven door de uren heen en varen langs de kust der jaren. Hun moediger broeders sturen doelbewust van het ene punt naar het andere.

Met goed gevolg in het heden leven is hetzelfde als moeilijkheden trotseren. Moeilijkheden zijn een normaal deel van ons leven en de grote kunst is nu te voorkomen dat wij erdoor teneergeslagen worden. Men moet de strijd aanbinden met de opgaven waarvoor

men zich ziet gesteld. Maar al te vaak duiken wij al weg in de stormkelder als er een sterke wind waait. Door onze moeilijke opgaven het hoofd te bieden en te overwinnen zullen wij in het oog van de mensen een reputatie opbouwen. Een goede reputatie alleen is echter nog maar een gedeeltelijk blijk van een hoogstaand karakter. Saul was een bekwaam koning van Israël, totdat hebzucht en machtswellust zijn ondergang werden. Tenslotte werd hij door Israël, door Samuël en zelfs door God verworpen. Saul had een goede reputatie, maar hat ontbrak hem aan karaktervastheid. Een reputatie duidt slechts op hetgeen men heeft gedaan; karakter is wat men in werkelijkheid is. Het heden is hier — leef erin.

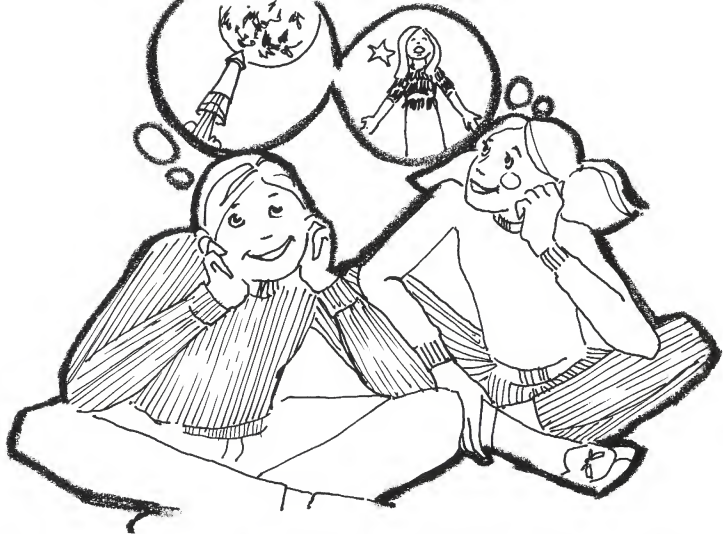
De weg waarlangs wij reizen voert ons snel uit de vage oudheid en wij bestuderen het verleden voornamelijk omdat dit van invloed is op het levende heden en een belofte inhoudt voor de toekomst.

Het drukke verkeer op de levensweg wijkt in steeds toenemende mate van de rechte en smalle weg af. Het pad dat de Heer ons wijst kan herhaaldelijk worden doorsneden door wegen die ons willen afleiden van het hemelse doel, maar een verstandig reiziger zal de handwijzers volgen die er terwille van zijn veiligheid zijn geplaatst. Laat ons daar altijd aan denken, opdat wij nooit vergeten:

Het verleden ligt achter ons — wij leren ervan.

De toekomst ligt vóór ons — wij bereiden ons erop voor.

Het heden is hier — wij leven erin. ○

De presiderende
bisschop spreekt
tot de jeugd over

SUCCES

Er zijn twee woorden die de meesten van ons naar de diepste wanhoop voeren of naar het toppunt van geluk. Dit zijn de woorden *mislukking* en *succes*. De mensen zullen vrijwel alles doen om te voorkomen dat ze in het leven als mislukkelingen gebrandmerkt worden. Hiervoor zullen ze al hun tijd, hun talenten en hun middelen geven. Ze zullen hun lichaam en zelfs hun ziel geven om te kunnen slagen in een project of onderneming die zij belangrijk vinden. Maar al te vaak is dat de oorzaak van de grote tragedies van het leven.

Succes is niet altijd een kwestie van volbrengen wat wij graag zouden willen, maar veeleer van wat wij behoren te doen. Er zijn in onze samenleving jonge mensen die niet willen werken, die zich geen onafgebroken, op hoog peil staande krachtsinspanning willen getroosten. Zij trekken zich dan uit de maatschappij terug en worden onverantwoordelijk en inproductief. Zij drijven als een zaadpluisje op de wind. Hoe meer zij dit doen, des te geslaagder voelen zij zichzelf in het zich ten

volle uitleven. Iedereen die hier even over nadenkt weet echter dat dit niet zo is. Twee axioma's, ontleend aan jarenlange ervaring, leren ons dat het tegenovergestelde waar is, nl.:

„Het najagen van gemakken verzwakt de mens.“

„Als u zich het leven gemakkelijk wilt maken, maak het u dan moeilijk.“

Een atleet die zijn spieren niet ontwikkelt en ze niet behoorlijk door training in conditie houdt zal nooit een wedstrijd winnen. Hij zal alleen maar nederlagen lijden, en schaamte en medelijden zullen hem ten deel vallen. Het werk en de moeite die het kost om ons op onze levenstaak voor te bereiden vormen de grondslag voor succes en geluk. Er bestaat geen gemakkelijke weg om je leven tot zijn hoogste rendement op te voeren. De wereld der volwassenen, hetzij in zaken, wetenschap of techniek kan geen jongelui gebruiken die zich bij hun intrede in die maatschappij beroemen op hun luiheid en hun onwil om hun beste krachten te geven bij elke vorm van activiteit die tot hun ontwikkelings-

jaren behoort. Het ergste wat iemand in het leven kan doen is niet dat hij faalt; het is niet naar succes te streven en te leven in de grauwe schemering die geen helder licht of schaduw kent, geen overwinning of nederlaag.

Het verschil tussen hen die erin slagen te beantwoorden aan het doel waartoe zij op aarde zijn gekomen en hen die hun levensroeping niet vervullen is hierin gelegen of de nederlagen, de ontberingen en moeilijkheden die iedereen in zijn leven ontmoet, tot molentenen om zijn hals worden of tot mijlpalen op de weg der vooruitgang. Wij worden sterk door moeilijkheden te overwinnen en ze om te zetten in karaktervormende ervaringen die onze ziel kracht en zedelijke moed verlenen.

De profeet Joseph Smith heeft honderden beproevingen doorgemaakt alvorens hij erin slaagde de Kerk te stichten op zodanige wijze dat deze sterk genoeg was, zodat ze niet te vernietigen was. Nadat hij met verscheidene medestanders maandenlang in de gevangenis van Liberty (Missouri)

had gezeten, bereikte hij voor zijn gevoel de uiterste grens van zijn draagkracht, een punt waarvan men niet mocht vergen dat hij en de heiligen het zouden overschrijden. Bijgevolg ging hij tot de Heer en bepleitte de zaak van de heiligen en hun leiders met de volgende woorden:

„O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt?

„Hoe lang zal Uw hand worden teruggehouden en Uw oog, ja, Uw rein oog, van de eeuwige hemelen het onrecht, Uw volk en Uw dienstknechten aangedaan, aanschouwen, en Uw hart door hun kreten worden verscheurd?“ (L. & V. 121:1-2.)

Zo vervolgde Joseph zijn welsprekende smeekbede om hulp voor zijn volk. Iedereen die de geschiedenis van die tijd heeft gelezen weet dat zijn pleidooi beruiste op de behoefte aan verlichting van de tirannie van het gepeupel en zulke beestachtige mishandelingen dat men bezwaarlijk geloven kan dat dergelijke dingen konden gebeuren.

De Heer wist echter wel dat de beproevingen in ons leven nodig zijn om ons te vormen tot mensen die in staat zijn in de eeuwige werelden gelukkig te zijn. Succes volgt vaak in het kielzog van een schijnbaar wisse nederlaag, zoals de Heer in de volgende passage heeft uiteengezet:

„Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

„En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over u vijanden zegevieren.“ (L. & V. 121:7-8.)

Het steenachtige pad dat wij betreden wanneer wij ons trachten voor te bereiden op een nuttig leven, een leven dat allen die in aanraking komen met de vruchten daarvan tot zegen strekt, is veel beter dan het effen, glibberige pad der geestelijke traagheid. Zeilschepen komen bij windstilte niet vooruit; wanneer er geen wind is om de zeilen te spannen hangen ze slap naar langs de masten.

Er wordt een verhaal verteld over een fabelachtig rijke goudmijn in Afrika, die zijn naam als volgt heeft gekregen: „De man die de mijn oorspronkelijk had groef een schacht van ongeveer 60 m diep, maar vond geen goud. Hij

werd ontmoedigd, noemde het „pech“ en hield er mee op. Zijn meer geharde buren zeiden dat hij „de witte veer“ had laten zien, hetgeen wil zeggen dat hij zich lafhartig had betoond, en dit werd de naam waaronder die mijn bekend is geworden. Hij verkocht de groeven voor vijftig dollar aan een andere goudzoeker. De nieuwe eigenaar groef in één dagtaak dertig cm dieper in de afgravingen en stuitte op een goudader die hem een geweldig fortuin bezorgde.“

Ontmoediging is een van satans meest geliefde werktuigen, waarmee hij ons aanspoort het bijtje erbij naar te gooien. Verontschuldigen voor het feit dat men niet heeft gewerkt en zijn best gedaan in het leven heeft men altijd bij de hand. Diegenen echter die willen leven op het toppunt van vreugde en succes weten dat daar geen plaats is voor die „witte veer“ van lafhartig versagen. Zij weten dat het

ware succes niet wil zeggen dat men slaagt in het volbrengen van gemakkelijke dingen, maar het betekent zich met hart en ziel wijden aan moeilijke taken en ondernemingen, waarbij men dikwijls tijdelijke mislukkingen kan ondervinden.

De grote Amerikaanse uitvinder Thomas Edison heeft men eens gevraagd of hij niet ontmoedigd was omdat er zoveel pogingen om een vraagstuk op te lossen waren mislukt. Zijn antwoord luidde: „Neen, ontmoedigd ben ik niet, omdat elke verkeerde poging die ter zijde wordt gelegd weer een stap vooruit is.“ De Schotse schrijver Samuel Smiles (1812—1904) heeft eens gezegd: „Van mislukkingen worden we veel wijzer dan van succes; vaak ontdekken we wat bruikbaar is doordat we erachter komen wat niet bruikbaar is, en wie nooit een fout heeft begaan, heeft waarschijnlijk ook nooit een ontdekking gedaan.“ ○

Gezamenlijke opzeggingen voor september 1970.

De volgende teksten dienen in juli en augustus door de leerlingen van de leergangen 10 en 12 uit het hoofd geleerd en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagschooldienst van de vastendag in september.

Leergang 10:

(Vlak voor zijn martelaarsdood ziet Stefanus in een visioen twee leden van de Godheid.)

„Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus staande ter rechterhand Gods.“

— Hand. 7:55.

Leergang 12:

(Moroni vertelt ons hoe we een getuigenis van de waarheid van het Boek van Mormon kunnen krijgen.)

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God de Eeuwige Vader, in de naam van Jezus Christus zouwt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken.“

— Moro. 10:4.

Avondmaalsopzeggingen voor augustus 1970

Senior-zondagsschool

„Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“

(Joh. 3:5.)

Junior-zondagsschool

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“

(I Ne. 3:7.)

Simplex Darwin K. Wolford

„Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3:5.)

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“ (I Ne. 3:7.)

Leraren en leraressen, u moet zo leven dat u tot uw leerlingen kunt zeggen. . .

Kom, volg mij na!

DOOR ROBERT A. BAIRD *

Onder leraren wordt vaak de volgende vraag gesteld: „Hoe kan ik mijn leerlingen laten zien dat ik werkelijk iets om hen geef?" Het antwoord, hoe moeilijk ook te verwezenlijken, is gemakkelijk te formuleren, nl.: „Toon dat u iets om hen geeft!"

Denk eens na over de volgende situaties:

Stel u in de eerste plaats een zwerver voor met een vertriebelde blik, die verbijsterend, met de dood in 't hart en met struikelende voeten de weg naar huis probeert te vinden. Een leraar of een vermeende vriend geeft hem de volgende voorlichting: „Ga naar de kerk en sla bij de doop rechtsaf, loop daarna 13 passen naar het celestiale koninkrijk, via vier verordeningen of misschien wel zes, en zorg ervoor onderweg iedereen lief te hebben, houd je stil en luister, want ik ben nog niet uitgesproken. Ga op weg naar huis vooral door de tempel en gehoorzaam bovenal de mensen die je op je weg ontmoet. Dan zul je eenmaal thuiskomen en daar zal dan vrede en rust zijn."

„Toon" dat u iets om hen geeft

Stel daartegenover de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan (Luk. 10:33-36), enigszins gewijzigd, en wel als volgt: . . . toen hij hem zag, werd hij met innerlijke ontferming bewogen, en hij ging tot hem, verbond zijn wonden en goot daarin olie en wijn; hij zette hem op zijn eigen beest voerde hem in de herberg, en verzorgde hem. Toen hij des anderen daags vertrok, nam hij geld en gaf het aan de waard, en zeide tot hem: Draag zorg voor hem, en zo

wat vijf meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom."

Let eens op het „daadwerkelijke" van de werkwoorden in het tweede voorbeeld. De Samaritaan zorgde voor de neergeslagen man, betaalde alle nodige kosten en deed al wat hij nodig achtte, zodat de gewonde zou mogen herstellen en naar zijn huis terugkeren. Nadat hij had gedaan wat hij kon en bovendien had voorzien dat er verder nog hulp nodig zou zijn, verzekerde hij zijn vriend van de noodzakelijke extra verzorging alvorens hij tot zijn eigen bezigheden terugkeerde.

In bovenstaande voorbeelden is gemakkelijk aan te duiden wie zich werkelijk om de ander bekommert. Toegespast op ons eigen onderwijs, kan de vraag hoezeer wij tonen dat wij iets om onze leerlingen geven, wel iets pijnlijker zijn.

Doen wij het volgende in onze omgang met onze leerlingen, kinderen en vrienden:

Vertellen wij hen altijd de antwoorden? Of kunnen wij naar hen luisteren en de antwoorden en oplossingen met hen bespreken en onderzoeken?

Geven wij door ons eigen leven een voorbeeld van innerlijke zelfvoldaanheid? Of geven wij blijk van een levendige belangstelling voor het leven, van leergierigheid en een echt enthousiasme voor hetgeen voor ons van belang is?

Doen wij alsof wij een toonbeeld van rechtschapenheid zijn? Of leren wij al strijdend en lijdend te leven met overtuigingskracht, zachtmoedigheid, ootmoedigheid en onge-

Mijn juk is zacht en Mijn last is licht

DOOR ALICE C. SMITH
lid van het algemeen bestuur van de ZHV
(Toespraak gehouden in de ambtenaresse-vergadering
van de jaarlijkse algemene ZHV-conferentie op 1 oktober 1969.)

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.“

(Mt. 11:28-30.)

Van de oostelijke oevers der Middellandse Zee komt door de eeuwen heen deze hartelijke uitnodiging van onze Heiland tot ons.

Bij het beklimmen van de droge heuvels van Galilea en het betreden van de stoffige wegen van Judea ontmoette Jezus armoede, ziekte en droefnissen van allerlei aard. Hij vond de boetvaardige en de onboetvaardige zondaar. Hij ontmoette de lijdenden. Uit al deze ervaringen en Zijn onmetelijk begrip kwam toen Zijn medelijdende uitnodiging voort: „Komt tot Mij.“

In 1830 verklaarde de profeet Joseph Smith dat God „dezelfde onveranderlijke God“ is (L. & V. 20:17), en het is dan ook geen wonder dat er op 28 juli 1843 zestien ZHV-zusters werden aangesteld „om de armen en de lijdenden op te sporen... en de noden van die allen te verlichten.“ (*National Woman's Relief Society... Historical Sketch*, door Amy Brown Lyman, pag. 29.) Zestien in een miljoenenwereld! Maar men moest toch ergens beginnen. In 1843 waren het er zestien, tegenwoordig ruim 100.000, morgen 200.000 en overmorgen twee miljoen.

Een paar weken geleden ontmoette ik een heel lieve vriendin van mij. Ze is al jarenlang actief in de ZHV. Ik hield veel van haar. Ik was verheugd haar te zien. Ik wilde alles van haar weten. Ik vroeg haar wat ze op het ogenblik in de Kerck deed. Na een aanzienlijke pauze zei ze: „Och, ik ben alleen maar huisbezoekster.“

Alleen maar huisbezoekster! dacht ik, nadat wij afscheid hadden genomen. Hoe zou ze zich voelen als de Heiland Zelf in de eerstvolgende huisbezoekstersvergadering eens naar haar toekwam en tegen haar zou zeggen: „Ik zou graag willen dat u Mijn afgezante werd. Ik wil dat u alle vrouwen in uw district laat weten dat Ik hen liefheb en dat het Mij ter harte gaat wat er met hen en hun gezin gebeurt. Ik wil dat u Mijn helpster wordt en over deze zusters waakt en voor hen zorgt, zodat alles in Mijn Koninkrijk in orde zal zijn.“

Als wij elkaar dan na een dergelijke vergadering weer zou-

den ontmoeten, zou haar antwoord dan niet anders luiden? Heeft de Heiland haar niet even zeker door middel van Zijn priesterschap geroepen alsof Hij in haar tegenwoordigheid had gestaan?

Beschouwen onze huisbezoekster het huisbezoek als een vervelend karwei of als een grote geestelijke zegen en een voorrecht dat zij van hun Zaligmaker hebben ontvangen?

De huisbezoekster heeft dus de grote verantwoordelijkheid gekregen om in nood verkerenden op te sporen. Bovendien laat zij al haar zusters door haar bezoek weten dat iemand zich om hen bekommert en dat God Zich om hen bekommert.

De huisbezoekster moet de beste vriendin zijn van iedere zuster in het door haar bezochte district. O, ik bedoel nu niet de intiemste, maar wel de beste vriendin.

Ik hoop dat iedereen die hier aanwezig is een beste vriendin heeft, want dan weet u wat ik bedoel. Wat is een beste vriendin? Dat is iemand aan wie een vrouw haar geheimen kan toevertrouwen en dan weet dat ze bij haar veilig zijn. Het is iemand die luistert en ook graag wil luisteren. Het is iemand die belang stelt in alles wat haar vriendin overkomt. Het is iemand die haar altijd te hulp komt wanneer dat nodig is.

Als ik naar de voordeur ga en mijn beste vriendin daar zie staan, komt er een warme gloed in mijn hart, Ik kan dan niet lang wachten met het openen van de deur om haar binnen te laten. Het doet me genoegen haar te zien. Ik heb haar lief en ik weet dat zij ook mij liefheeft.

Een huisbezoekster behoort in iedereen over wie zij waakt dergelijke gevoelens wakker te roepen. Zij is niet iemand, of ze behoort althans niet iemand te zijn die op de laatste dag van de maand naar binnen stormt en dan zegt: „Ik heb maar een paar minuten — ik weet dat u de huisbezoekboodschap wel hebt doorgelezen en dat u hem beter kent dan ik. Bovendien hebt u er toch geen behoefte aan. Hoe gaat het met u? Ik zie u nog wel in de eerstvolgende ZHV-vergadering.“ De huisbezoekster behoort een liefdevolle invloed achter te laten, die zowel de zuster als haar gezin tot zegen strekt. Nogmaals, ze is niet de intiemste vriendin, maar ze moet wel de beste zijn.

Enige jaren geleden verliet ik juist het kerkgebouw na een ZHV-vergadering, toen mijn huisbezoekster me staande hield. „Alice,” zei ze, „jij hebt alles wat je nodig hebt. Ik zou zo graag willen dat ik iets voor je kon doen.“

„Maar je doet toch elke maand iets voor me,” zei ik. „Je

brengt me een boodschap van liefde. Ik word dan ver- troost en gesterkt door je belangstelling voor mij en mijn gezin." Toch scheen ze niet helemaal voldaan te zijn.

Twee uur later kwam ze bij mij aan de deur met een vers, eigengebakken brood in haar hand. „Nadat ik vandaag afscheid van je had genomen," zei ze, „bedacht ik dat je mij eens hebt verteld dat je het zo druk hebt met je werkzaamheden voor de universiteit dat je nooit tijd hebt om zelf brood te bakken. Er is dus toch iets bijzonders dat ik voor je kan doen."

Vijf jaar geleden keerden we na een driejarige afwezigheid naar onze woning terug. We waren vermoed van een lange zeereis. We hadden nog geen tijd gehad om boodschappen te gaan doen. Twintig minuten na onze thuiskomst werd er aan de deur geklopt en daar stond diezelfde huisbezoekster weer (ze is het nu al lang niet meer), met een versgebakken brood en een pot frambozenjam. Ter verduidelijking voerde ze aan dat ze ons juist voorbij had zien rijden toen ze op het punt stond het brood uit de oven te halen.

Ik houd van het ZHV-embleem met de daarop voorkomende leuze „de liefde vergaat nimmermeer," maar mijn eigen privé-symbool van het huisbezoek zal altijd een vers, eigengebakken brood blijven.

Wij moeten „de noden van alle behoeftigen verlichten." Er is in onze verwarde en gecompliceerde wereld eenzaamheid, wanhoop, zonde, verdriet en lijden, evenals in Jezus' wereld. Wij weten niet op welke dag wij deze dingen zullen aantreffen in de woning van onze vrienden of vriendinnen. Wij moeten daarop zijn voorbereid.

Mededogen hebben met anderen is een bepaalde levensopvatting. Darlene, een jonge, knappe, charmante vrouw, die moeder was van een klein kindje, kreeg multiple sclerose. De ziekte had een snel verloop, zodat ze niet eens haar baby kon verzorgen. In die tijd kreeg ze bezoek van twee huisbezoeksters met een hart vol mededogen. „Giet olie en wijn in de wonden der bedroefden," zo luidde de raadgeving van de profeet Joseph Smith. (Zie DHC, deel IV, pag. 567.) Zij bleven de zieke bezoeken en hulp verlenen. Haar overige vriendinnen, die eerst attent waren geweest, begonnen haar met het verstrijken der jaren steeds minder te bezoeken. Haar man verliet haar. Darlene werd bitter. Ze beantwoordde aanbiedingen om haar te helpen met boze, vijandige woorden. Waarom moest zij hulpeloos op bed liggen, terwijl anderen naar eigen verkiezing op reis gingen, werkten en zich vermaakten? Waarom moest zij op haar bed liggen en als maar zwakker en zwakker worden? Ze kwam in opstand tegen haar lot en door dat ze zo te keer ging, begonnen haar vriendinnen haar te mijden en bezochten haar niet meer.

Een van de huisbezoeksters vertrok naar elders en de andere kreeg andere adressen toegewezen, maar ze staakte haar liefdevolle zorgen niet. In de loop der jaren bleef ze Darlene voortdurend bezoeken en hulp bieden. Ze doorzag haar boze, vijandige woorden. Zelfs wanneer deze rechtstreeks tot haarzelf waren gericht, liet zij de zieke niet aan haar lot over.

Onlangs is Darlene's familie naar Utah verhuisd. Darlene, die nu volkomen aan haar bed is gekluisterd, nog geen

veertig jaar oud, is ook mee daarheen verhuisd. Betekende dit het einde van de zorgzaamheid van haar oude huisbezoekster? Neen. Er werd een interlokaal telefoonsprek gevoerd met een familielid van de huisbezoekster in Utah, waarin deze laatste vroeg: „Ga toch alsjeblieft bij Darlene op bezoek. Zeg haar dat ik aan haar denk en veel van haar houd. Ga haar zo dikwijls bezoeken als je maar kunt." Mededogen hebben met anderen is een bepaalde levensopvatting.

Jarenlange verzorging en afstand maken geen verschil uit als een huisbezoekster een liefdevolle beste vriendin is. De huisbezoekboodschappen zijn van groot belang. Ook de regels waardoor ons huisonderwijs wordt bestuurd zijn van belang. Nog veel belangrijker is echter een hart vol begrip, bezorgdheid en liefde, hetgeen dit alles te boven gaat.

Er heeft nog nooit meer behoefte bestaan aan huisbezoeksters dan tegenwoordig. De huisbezoekster komt misschien nooit een Darlene tegen, maar iedere maand vindt zij zusters die liefde en begrip nodig hebben. Onze wereld wordt geteisterd door eenzaamheid. De eenzaamheid heeft vele gezichten. Misschien vermoeden wij niets van haar aanwezigheid, maar toch is men vaak eenzaam. De Kerk wordt elk jaar groter, en daarmee neemt ook de behoefte aan huisbezoeksters hand over hand toe. Hoe zal hun toekomst eruit zien? Ze zullen moeten helpen de eenzaamheid te bestrijden, waardoor onze wereld wordt gekweld, en de onpersoonlijkheid van de grote steden. Ze zullen zorgen voor de vreemdeling, de weduwe en de wees, de gekwetste en de bedroefde. Ze zullen hun liefdevolle, belangstellende zorgen uitstrekken tot alle zusters. Men zal ze nodig hebben, zoals mijn grootmoeder eenmaal nodig was toen ze in stormachtige nachten haar warme pioniersbed verliet om in antwoord op een noodkreet mijnenver te rijden met een ruitje. Evenals mijn moeder in de crisisjaren vóór de tweede wereldoorlog de hongerigen opspoorden, zullen ook zij hen vinden. Evenals mijn huisbezoekster, die mij met liefde een vers, eigengebakken brood bracht, zullen ook zij deze dingen doen. Ze zullen lichamelijk, emotioneel en geestelijk lijden helpen verlichten. Ze zullen de zondares te hulp komen en de treurende vertroosten. Ze zullen iedere maand een evangelische liefdesboodschap uitdragen tot alle zusters over de hele wereld. Naarmate haar hartelijke, tedere zorgzaamheid onze aarde meer en meer als een web omspant, zullen wij een banier voor de volkeren worden.

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven.

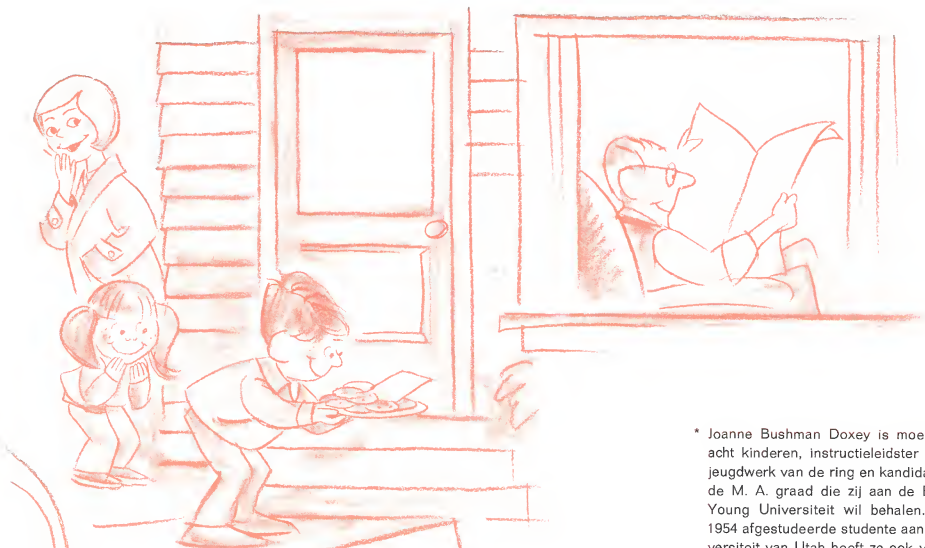
„Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw zielen.

„Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht."

(Mt. 11:28-30.)

God zegene onze huisbezoeksters. Wanneer wij allen samenwerken is het juk immers zacht en de last licht.

Hierdoor zullen alle mensen weten dat wij volgelingen zijn van onze Heer, nl. indien wij liefde voor elkaar hebben. Moge dit altijd zo zijn; dat bid ik in de naam van onze liefdevolle Heiland, Jezus Christus. Amen. ○

De spookfamilie

DOOR JOANNE B. DOXEY*

„Tingelingeling!“ Het gerinkel van de deurbel deed de kinderen allemaal onder luidruchtig gejuich naar de voordeur rennen op die warme avond in Arizona. David, de oudste, zag kans het eerst de deurknop te grijpen en de deur open te smijten. Tot ieders vreugde stond er een schaal koekjes te wiebelen op de stoep, waar een onzichtbare hand ze haastig had neergezet. Er volgden kreten van verrassing en opwinding. Hardop lazen de kinderen daarop het aan de schaal bevestigde versje:

*Wij hopen dat dit lekkers heel veel tot het slagen
Van uw gezinsavondje bij zal mogen dragen.
Wij wilden onze lieve vrienden eens tracteren,
U raadt nooit wie wij zijn, maar kunt het licht proberen!*
De Spookfamilie

Tegen de tijd dat wij van de schrik bekomen waren, had de spookfamilie zich natuurlijk al netjes uit de voeten gemaakt, zonder een spoor achter te laten wat betreft personen, automerk of vluchtrichting. Onnodig te zeggen dat

wij die avond een bijzondere gezinsavond hebben gehad met extra tractaties en bovenal met een gevoel dat „iemand“ ons van harte waardeerde. Toch hield de onzekerheid van niet te weten wie het was geweest het onderzoekende brein van onze vier kleine jongens voortdurend bezig.

Geheime boodschappen van liefde

De volgende dag verrichtten zij nasporingen op het jeugdwerk en verder nog de hele week, ze ondervroegen vriendjes, verzamelden aanknopingspunten bij burens en stelden feiten vast. De volgende zondag vertelde een ander gezin tijdens de vastenvergadering van een taart die anoniem bij hen op de stoep was achtergelaten. Wat was het gezin daarover verrast en verrukt geweest, evenals een paar gasten die bij hen waren blijven eten! Al spoedig begonnen de wijkleden de briefjes met elkaar te vergelijken en elkaar te „beschuldigen“ van het bezorgen van deze geheime boodschappen van liefde.

* Joanne Bushman Doxe is moeder van acht kinderen, instructieleidster van het jeugdwerk van de ring en kandidate voor de M. A. graad die zij aan de Brigham Young Universiteit wil behalen. Als in 1954 afgestudeerde studente aan de Universiteit van Utah heeft ze ook vele kinderliedjes en -verhalen gecomponeerd en geschreven en in velerlei opzicht dienst gedaan in kerkelijke en burgerlijke organisaties. Haar man heet David W. Doxe en het gezin is woonachtig in de 8ste Wijk van Monument Park van de Ring Monument Park-West (Utah).

Van die tijd af begonnen vele gezinnen anonieme tractaties klaar te maken en uit te delen bij vrijwel elke gelegenheid en om welke reden dan ook. De tekst van de begeleidende briefjes varieerden van: „Wij mogen u graag en zijn blij dat u bij ons in de wijk woont,” tot „Dank u voor al de tijd die u wijdt aan het werk van de Heer.” Vaak werd men tot daden aangespoord door andere bijdragen, zoals een goed gebrachte toespraak of les, of er werd een tractatie achtergelaten gewoon als blijk van waardering voor het volhardende goede voorbeeld dat iemand steeds gaf. Er waren vele gevers en vele ontvangers, en velen vroegen zich verwonderd af waar ze dit aan te danken hadden.

Aangezien de gezinsauto het voornaamste vervoermiddel was tussen de woningen van de kerkleden (onze wijk was uitgetrekt), was die wagen van het hoogste belang en stond dus bovenaan op onze lijst van aanknopingspunten. De kinderen onthielden en noteerden soms het merk, het model, de kleur en het kenteken van de wagens die op het parkeerterrein bij de kerk geparkeerd stonden. Zo was het gemakkelijk een „ontsnappende” wagen te indentificeren, ook al was er maar een spatbord van te zien. Omgekeerd moest er een heel plan de campagne worden uitgevoerd als het onze beurt was om na het achterlaten van een tractatie er haastig vandoor te gaan. De spanning, de sensatie en de uitbundige pret waarmee zo'n opdracht gepaard ging was veel opwindender dan een op de TV vertoende spionnagefilm. Bij het inderhaast volbrengen van onze „geheime daden” kruiste ons pad zo nu en dan dat van andere families uit de wijk die bezig waren met de uitvoering van soortgelijke opdrachten, hetgeen ons plezier nog verhoogde.

Er werd ook wel gegeven door mensen die zelf niet veel te missen hadden, waardoor het oorspronkelijke idee van een attent gebaar werd verruimd tot het zoveel grotere begrip van de zegening verbonden aan een opoffering. Bij het weer ophalen van die heerlijke dagen van prettige, waarderende omgang met onze vrienden is het moeilijk te bepalen welk een goede invloed dit op onze kinderen heeft gehad. Zo deden ze uit de eerste hand een leerzame ervaring op. Het was voor hen een echte en levendige, en daardoor zinvolle belevenis geweest.

De kleintjes vervullen kleine taken

Sedert die eerste ervaring met de „Spookfamilie” zijn er vier of vijf jaren verlopen, maar steeds wanneer het weer ter sprake komt, leven de kinderen op en reageren met enthousiasme. Nu willen de ouderen, die dat hebben meegemaakt, met de jongere kinderen iets nieuws bedenken en op touw zetten. Dit is een opwindende bezigheid voor hen allemaal en de inspanningen worden altijd goed beloond met een blij gevoel.

Zelfs nog niet schoolgaande kinderen putten voldoening uit zelfexpressie in de vorm van kleine taken. Men kan ze b. v. opdragen vruchten in stukjes te snijden om ze op gebakjes te leggen, het plakband voor een pakje af te knippen, plaatjes of sierzegeltjes op te plakken, e.d. Door deze werkzaamheden krijgt ieder gezinslid zijn eigen aandeel in het gemeenschappelijke avontuur. Nog een taak die bij drie- en vierjarige kleuters goed in de smaak zal

vallen is te worden uitgekozen om samen met de snelste hardloper voor het bezorgen van de verrassing naar en van de deur te hollen. Het is verbazingswekkend als men ziet hoe hard zo'n kleintje lopen kan als het de hand van een grotere broer mag vasthouden!

How het Evangelie der liefde werkt

Onze hemelse Vader wil dat wij Hem zullen helpen. Hij wil dat ouders hun kinderen begrip voor waarden bijbrengen, waardoor ze het Evangelie beter leren begrijpen en naleven. Hij wil dat kinderen hun ouders helpen door deel te nemen aan de gezinsactiviteiten. Hij wil dat ouders en kinderen anderen helpen, zodat zij allen kunnen weten en beseffen hoe het Evangelie der liefde werkt. Bij het navertellen van deze geschiedenis aan kinderen kan het onderstaande eenvoudige schetsje misschien van nut zijn.

Onze hemelse Vader wil:

... de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben (II Ne. 2:25.)

... Voor zoveel jij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt jij dat Mij gedaan. (Mt. 25:40.)

Dit zijn voor kinderen abstracte Schriftuurplaatsen tot dat zij deze waarheden van het Evangelie in werking hebben gezien en ze in hun eigen leven hebben ondervonden.

Als wij wisten wie het zijn geweest, zouden wij de oorspronkelijke „Spookfamilie” danken voor een goed gebrachte les. ○

ZOMERKAMP 1970

Reclamecampagne voor het Zomercamp 1970

Een van de jaarlijkse hoogtepunten in het OOV-programma is ongetwijfeld het zomerkamp.

Dit kamp dat georganiseerd wordt door (Kampraad) en voor de jeugd van Zion wordt gehouden te Elst en wel van 27 juli tot 1 augustus 1970.

Naast de theologische lessen ligt het accent vooral op de ontspanning hetgeen duidelijk blijkt uit het programma dat onder andere creativiteit, muziek, sport, spel en toneel omvat. Hiernaast wordt ruimte gevonden voor het houden van speurtochten, kampvuur- en feestavonden enz.

Naast deze prettige „inspanningen“ is bovenal de sfeer tijdens deze week uniek. Jongens en meisjes en wellicht ook ouderen die schoorvoetend naar het kamp afgereisd zijn, worden door de spirit die hier heerst aangeraakt wat resulteert in een zeer hechte band tussen de leden onderling. Zonder overdrijving kan gesteld worden dat de lege accu in deze week totaal opgeladen wordt, wat een positief effect heeft in de gemeentes. Informeer eens bij de leden van de Kampraad en de „oude“ kampgangers (sters) wat het kamp voor hen betekent. Unaniem zal een positief advies gegeven worden om hier volgend jaar aan deel te nemen.

ZOMERKAMP 1970

IN DE VAART DER GENEALOGIE

Hieronder volgt een kort overzicht van de wijzigingen die in het

Handboek voor het inzenden van namen voor tempelverordeningen

gekomen zijn. Men is bezig met een verbeterde herdruk maar het is nog niet zover dat deze nu al kan uitkomen. En om u vast op weg te helpen volgen hier de voornaamste wijzigingen.

- a. Blz. 4, laatste alinea: de naam **GIANT-systeem** is vervallen. Hiervoor komt in de plaats **Name Tabulation Program**, een nederlandse vertaling hiervoor werd nog niet vastgesteld.
- b. Blz. 6, De titel **Individueel inzendingsformulier** werd bij herdruk vervangen door: **Inzendingsformulier (voor individuele verordeningen)**.
- c. Blz. 15, een na laatste alinea: deze alinea vervalt; er is geen tijdslimiet meer voor het gebruik van de nieuwe inzendingsformulieren.
- d. Blz. 25, een na laatste alinea: deze alinea vervalt, zie c.
- e. Blz. 27, De titel **Inzendingsformulier voor huwelijk** is bij herdruk vervangen door **Huwelijksinzending (voor verzegeling)**.
- f. Blz. 30, 3e alinea van onderen: zoals het er nu staat is het onjuist; deze alinea kan geschrapt worden.
- g. Blz. 31, laatste alinea: deze alinea moet als volgt veranderd worden: „Als er één of meer personen die op een gezinslijst voorkomen nog in leven zijn, hoeft men, indien men OOK ZELF op die lijst voorkomt, de lijst niet in te zenden naar de Genealogische Vereniging te Salt Lake City, maar kan die zelf naar de tempel meenemen.
(Voor de Nederlandse Zending en de Zwitserse tempel geldt dat deze lijsten minstens twee maanden voordat men zelf naar de tempel gaat, ingeleverd

2 Nagekomen foto's van de OOV-conferentie die met Pasen in Apeldoorn gehouden werd.

Etenstijd

Volksdansen

dienen te worden bij de genealogisch adviseur van de zending. De regeling voor andere tempels is ons nog niet bekend.)

Na het verschijnen van het Handboek zijn de navolgende punten van kracht geworden:

- a. Is een persoon geboren binnen de afgelopen 95 jaar, dan zijn op het individuele inzendingsformulier de overlijdensdatums van de ouders vereist, althans voor de verordening van het verzegelen aan de ouders. Deze gegevens schrijft men in het vak „Opmerkingen“, bijvoorbeeld zo: In-schr. No. 2, vak 10 en 11: Jan Post overleden 3 May 1939.
- b. Is het huwelijk gesloten binnen de afgelopen 95 jaar, dan is op het inzendingsformulier voor huwelijk de overlijdensdatums van man en vrouw vereist. Deze gegevens schrijft men in het vak „Opmerkingen“ bijvoorbeeld zo: In-schr. No. 1, vak 5 en 6: Jan Hendriks overleden 4 Apr 1899.

Nog een laatste opmerking: vergeet niet het bladzijdennummer of het actenummer van de inschrijving of acte waaruit men betreffende gegevens geput heeft, te vermelden.

U Gods beste zegen toewensend,
Het Genealogisch Comité
van de Nederlandse Zending.

VERTROKKEN:

Ludema, Anna,
Ogden, Utah

Noël, Howard G.
Ogden, Utah

Pontius, Aaron S.
Hooper, Utah

Staten, Thomas R.
Salt Lake City, Utah

v. d. Linden, Arthur
Salt Lake City, Utah

Chamberlain, Steven M.
Glen Dale, Utah

Kinderen tekenen voor het jeugdwerk.

VAN DE TAFEL VAN DE RINGPRESIDENT

Vasten

In het Evangelie van Matheus, 17e hoofdstuk vinden wij het voorval beschreven waarbij de discipelen van Jezus er niet in slaagden bij een maanzieke knaap een duivel uit te werpen. Wanneer dan de Meester deze jongen genezen heeft vragen zij Hem — we kunnen wel aannemen enigszins bedrukt — hoe het kwam dat zij dit niet hadden kunnen doen. En dan zegt Jezus de befaamde woorden: „Om der wille van Uw ongelof; want voorwaar zeg Ik u, zo gij een geloof had als een mosterzaad niets zal u onmogelijk zijn.

Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.”

Deze woorden tonen duidelijk aan dat er een direct verband ligt tussen het verrichten van een „wonder”, geloof, bidden en vasten. Wanneer we spreken over een „wonder” dan bedoelen we het tot stand brengen van een handeling of situatie, waarbij de manier waarop deze tot stand is gebracht niet met het menselijk verstand verklaard kan worden.

Christus leert ons dat Zijn discipelen dit kunnen doen, mits zij bereid zijn alles te doen om hun geloof daartoe sterk genoeg te maken. Wanneer wij bovenstaande woorden vrij vertalen dan zegt de Meester in feite: »Dit geslacht kan niet verrichten dan door bidden en vasten.”

Waarom bidden? De Heer leert ons duidelijk dat wij Hem om alles, wat wij in dit leven nodig hebben, zullen vragen en het zal ons gegeven worden. Waarom vasten? Wat doen wij als wij bidden? Wij wenden ons met onze geest tot God omdat Hij niet in persoon bij ons verblijft. Onze geest echter kan Hem bereiken als wij de manier

vinden om onze geest op Hem af te stemmen. Dit kan alleen wanneer wij ons op Hem concentreren en ons daarbij niet laten afleiden door andere, wereldse zaken. De dingen waar wij het meest aan denken, waar ons streven in dit leven het meest op is gericht, zijn alle handelingen en omstandigheden die ten doel hebben onze lichamelijke behoeften te bevredigen. Waar het bij het verkrijgen van geloof gaat om een geestelijke behoefte, moet er dus een manier gevonden worden om ons denken van stoffelijke behoeften op geestelijke behoeften over te schakelen. Dat kan alleen door ons te dwingen de meest frequente en dringende stoffelijke behoefte tijdelijk te onderdrukken en ondergeschikt te maken aan onze geestelijke. Dat is dus het vasten. Wij horen wel eens heiligen verzuchten dat zij niet vasten kunnen; dit kan wellicht waar zijn voor hen die bepaalde medische problemen hebben. Doch velen denken het niet te kunnen doen omdat het soms wat vervelende bijverschijnselen geeft en dus moeite, af en toe wel eens veel moeite, kost. Maar laten wij dan bedenken dat de Meester ten aanzien van deze vastenwet geen uitzondering maakt. Het is de sleutel tot het effectief maken van ons gebed en het levend maken van ons geloof. Wanneer wij soms denken niet te kunnen vasten geven we daarmee tevens te kennen dat wij niet genoeg kunnen geloven en dus niet effectief kunnen werken aan ons Levensdoel. Dat kan toch niet de bedoeling zijn? Daarom — laten wij bedenken . . . dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.”

J. P. J.

„Er zijn er twee die het zullen weten ...“

DOOR RICHARD L. EVANS

„Toen ik mijn ouderlijk huis verliet om elders te gaan studeren,“ zei een bedachtzame zoon, „zei mijn vader tegen me: ‚Wat je ook denkt of doet, er zijn er twee die het zullen weten — jij en de Vader van ons allen.‘“ Dit klinkt misschien niet erg modern, maar het geeft wel een antwoord op enige vragen. Ook al weet de hele wereld het niet, ook al weten onze familieleden en vrienden het niet, toch zijn er nog twee die het weten. En zelfs al was er maar één — ook voor hen die geen eeuwig verslagboek erkennen, geen levende God en geen persoonlijke verhouding tot Hem, geldt nog dat ik het weet, dat u het weet — ieder mens weet wat hemzelf aangaat. Wat nu die vragen betreft, of althans één daarvan: Als mensen de geboden overtreden, of ze niet erkennen en afwijken van eerlijkheid, deugd en goede zeden, oude, eerbiedwaardige normen en beperkingen overboord gooien, precies doen wat ze maar willen, naar zij veronderstellen — of althans doen wat hun goeddunkt — nu, als ze net zo leven als ze graag willen, waarom zijn ze dan niet gelukkig? Waarom liggen ze dan innerlijk nog met zichzelf — en met anderen — overhoop, en voelen ze zich onrustig, bedrogen, onbevredigd, met een knagende wroeging daarin? Elbert Hubbard heeft een antwoord op deze vraag gegeven, toen hij zei: „De mensen worden gestraft door, en niet voor hun zonden.“¹ In zekere zin wreekt het kwaad zichzelf, als wij die wetten overtreden. Krachtens zijn eigen aard is de mens wat hij is. Leeft hij zus, dan krijgt hij een bepaald resultaat, maar leeft hij zo dan krijgt hij weer een ander resultaat. Weliswaar hebben de mensen niet allemaal hetzelfde geleerd en zijn ze door onderwijs en opleiding verschillend geaard, maar toch is er iets wezenlijks dat van binnen werkt, al naargelang wij met het licht meelopen of er tegenin, en de mensen worden beschaafd of onbeschaafd, rustig of onrustig, gelukkig of ongelukkig en zij respecteren of beschuldigen zichzelf door hun eigen levenswandel. Er is maar één manier om voor zichzelf vrede te vinden en zelfrespect te verkrijgen, en dit kan men niet als men leeft in strijd met Gods raadgevingen. Om nog eens terug te komen op de zin waarmee wij dit artikel hebben geopend: „Wat je ook denkt of doet, er zijn er twee die het zullen weten“ — en zelfs al was er maar één, dan zou het nog geen al te beste speculatie zijn.

¹ Elbert Hubbard, *Philistine*, deel XI, pag. 77.

„Het gesproken woord“ van het Tempelplein, uitgezonden via KSL en CBS op 7 december 1969.